ANUL XIX. N.os 16-17 25 OCTOMBRIE - 25 NOEMBRIE 1973

Carpații

Depósito legal: M. 8.137-1958.

Director Aron Cotruş † REVISTA DE CULTURA SI ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL Redactor: Traian Popescu

EMIL CIORAN
ISI RENEAGA TRECUTUL

A-ŞI renega trecutul pentru a se înălța spiritual, cum au făcut atâția în istoria omenirei, e poate gestul cel mai extraordinar pe care-l poate face omul pe drumul împlinirei. A-şi renega însă acest trecut numai din teamă, interes sau bucuria de a se vedea într'o ipostază unică, e tot ce poate fi mai laş, infam şi de dispreţuit. E gestul omului mic la suflet, oricât de mare ar fi în inteligență sau talent; e gestul omului desperat, prins în fiarele neputinței de depăşire.

In fața acestor cazuri te cuprinde tristețea sau te-apucă lehamitea. Rămâi înmărmurit de lipsa de pudoare a celor ce-şi etalează prăbuşirea sufletească emfatic şi foarte adesea în mod ordinar. O! dacă această neruşinare s'ar limita la o atitudine de tăcută şi decentă ieşire din rânduri, cu câta uşurință am putea respecta opinia şi renegarea propriului trecut al celui în cauză! Există însă indivizi, care nu se pot menține la acest nivel. Au nevoie să svârle în mocirlă acest trecut, pentru a nu se mai simți singuri în putreziciunea ce le macină ființa. Când individul ajunge la acest stadiu, nimic nu-l mai poate opri de a minți, de a batjocori, de a înjosi, de a scormoni în propria-i gangrenă mijloace noi de depravare morală.

Am în fața ochilor ediția specială a publicației "STINDARDUL" (n. 124 B, Iulie 1973) în care dl Emil Lozovan înfierează cu vehemență declarațiile imunde ale scriitorului Emil Cioran cu privire la Garda de Fier, Corneliu Codreanu, elementele de elită macedonene şi intelectualii români.

Toată recunoştiința noastră prof. Emil Lozovan care, fără a fi membru al Mişcării, a înțeles să pună la punct ieşirile grosolane ale celui care, la un moment dat, a trăit intens fenomenul legionar. Cu atât mai mare este onoarea unuia şi mai profundă decăderea celuilalt. Magistrala palmă abătută peste obrazul insensibil al "ex ne-fostului legionar" e de sine stătătoare, păstrând greutatea şi valoarea morală pe care i-o dau numele şi personalitatea autorului. Scrisoarea prof. Emil Lozovan, în conținutul ei plin de adevăruri şi perspective, n'are nevoie de a fi susținută prin noi adjective şi calificări.

Dar avem datoria să reamintim celui ce-şi reneagă trecutul, precum şi celor ce-l cred "pe cuvânt", că nu-i suficient să declari în "pro" sau în "contra" pentrucă realitatea să dispară în negura istoriei. Bun sau rău, trecutul aparține fiecăruia, şi dacă uneori îl poți regreta, în nici un caz nu-l poți renega. Atitudinea devine însă crimă şi decădere morală când e însoțită de o serie de aprecieri gratuite, insolente şi agresive, împotriva celor ce nu te pot trage imediat la răspundere. Iar când afirmațiile grosolane vin să întregească propaganda iudeo-comunistă contra naționalismului românesc, gestul capătă o adevărata formă demențială.

Nu-i în caracterul legionar să izbim în cel ce-şi întoarnă sufletul dela preceptele noastre. Fiecare e liber să se călăuzească cum vrea în viață. Noi ştim să iertăm şi să uităm. Dar nu putem nici tolera ca această înțelegere să fie considerată o slăbiciune şi să devină un mijloc uşor de batjocură la adresa Mişcării Legionare. Cazul scriitorului Emil Cioran ne permite să atragem atenția tuturor celor ce s'ar lăsa tentați să procedeze cu aceeaşi desinvoltură şi demență, ca Mişcarea Legionară e capabilă, când trebuie, să nu uite şi să nu ierte.

Iar pentruca domnul Emil Cioran să nu creadă că memoria "foştilor camarazi" a suferit aceeaşi sclerozare ca a DSale, îi vom reaminti numai câteva aspecte concrete din trecutul "Garnizoanei Paris", în timpul răsboiului, când DSa era unul din elementele de valoare şi "de viitor" ale naționalismului românesc:

1. Nu ştiu dacă-şi mai aduce aminte de cei vreo 50 de legionari, studenți şi muncitori, ce constituiau Garnizoana Paris în acea epocă, sub conducerea ing. Ion Cristescu. Nu ştiu dacă-şi mai aduce aminte de discuțiile politice care aveau loc foarte adesea la cafeneaua "Mahieu", în grădina "Luxembourg", la cantina bisericei, uneori (mai rar) în camera de hotel din rue Monsieur le Prince, discuții animate de verva nestânjenită a unui Al. Mateescu Frâncu, de inteligența vie a unui Lucian Bădescu, de argumentele puternice ale unui Octav Nandriş, de stilul ponderat al unui Ion Cristescu, de entuziasmul unui Petre Cârciu şi mai ales, dirijate de greutatea intelectuală şi forța de expunere a unui Emil Cioran...

Erau momente de înălțare sufletească şi de încredere în viitorul neamului românesc când ACEL Emil Cioran ne vorbea de personalitatea lui Corneliu Codreanu, de pericolul semit în țară şi'n lume, de necesitatea pedepsirii celor ce-au jăcmănit neamul românesc, de importanța revoluției legionare în viața po-

litică, etc. In acea vreme, Corneliu Codreanu nu era un individ sută'n sută slav cu chip de hatman ucrainian, ci exponentul tipic al poporului valah, era omul ce trebuia să realizeze "schimbarea la față" *a României și care, prin sacrificiul vieții, pecetluia o nouă ordine morală. In acea vreme, jidovimea era un pericol mortal pentru om și societate; frații macedoneni erau purtătorii sentimentului de justiție; iar intelectualii legionari singurele forțe vii și conștiente în fața dictaturei regale și-a nelegiuirilor camarilei filo-semită.*

Pentru toți cei ce-l ascultam, Emil Cioran devenise un fel de "guru" *respectat, pe care puțini aveau curajul să-l înfrunte pe probleme legionare. E adevărat că au trecut de atunci 30 de ani!...*

2. *Nu știu dacă-și mai aduce aminte de ziua în care a sosit vestea că, sub presiunea forțelor legionare, regele Carol II a fost obligat să abdice. Eram vreo sută de studenți ce luam masa de prânz la cantina bisericii. S'a produs un entuziasm de nedescris! Urale, cântece, discursuri improvizate. Mișcarea Legionară intra într'o nouă fază, pe care nimeni n'o putea bănui atât de scurtă.*

In mijlocul acestei adunări supra-excitate, cineva a strigat să se smulga tabloul cu chipul regelui Carol II din salonul unde erau aliniate mesele cantinei. Odată smuls din cui. ACEL Emil Cioran, l-a dus afară și i-a dat foc el însuși, vociferând împotriva înjidovitului rege, călăul Gărzii de Fier, asasinul Capitanului, etc. Irascibilul filozof găsise un mijloc să-și verse focul lăuntric și să-și mărturisească "viile sentimente" *ce nutrea față de Mișcarea Legionară triumfătoare. Cât de sincer o fi fost în acea clipa?... E adevărat însă că au trecut de atunci 30 de ani!...*

3. *Nu știu dacă-și mai aduce aminte de o carte asupra Gărzii de Fier, scrisa în frantuzește de Paul Guiraud* "Codreanu et la Garde de Fer". *Autorul, naționalist francez, entuziasmat de doctrina legionară și de personalitatea lui Corneliu Codreanu, a vrut să dea în franceză o viziune completă a fenomenului legionar. A cerut deci Garnizoanei legionare din Paris două lucruri:*

— *O explicație amplă asupra diferitelor puncte ce voia să atingă în cartea lui.*

— *O prefață din partea legionarilor din Paris.*

Aceste doua "misiuni" *au fost încredințate celui ce, printre noi, avea talentul, prestanța și capacitatea de a o face în cele mai perfecte condiții: EMIL CIORAN.*

Astfel, timp de mai multe săptămâni, cel ce-și reneagă astăzi trecutul, a explicat pe îndelete francezului Guiraud, misterele, suferințele, doctrina și speranțele Gărzii de Fier, precum și extraordinara apariție a lui Corneliu Codreanu în atmosfera politică a secolului 20. Iar ca un corolar al "nelegăturei" *lui cu Mișcarea Legionară a scris și prefața acestei cărți, una din cele mai dense și nesdruncinate apologii a luptei și sacrificiilor legionare. E drept că n'a semnat-o, dar a făcut-o în numele* "Grupului legionar din Paris". *E adevărat însă că au trecut de atunci 30 de ani!...*

Pentru un om care n'a avut NICIODATA nici în clin nici în mânecă cu "ucigașii gardiști", *cu* "secta dementă", *cu această* "doctorie a plictisului și a sculamentului" (*Cioran dixit*), *scriitorul și filozoful Emil Cioran a fost cu siguranță o victimă permanentă a* "Macedonenilor" *care l-au forțat să gândească, să vorbească și să scrie în numele Gărzii de Fier.*

"Românul care scria ca Pascal și Valéry" *va ramâne și pe mai departe un mare și talentat scriitor. E partea naturei care l-a dăruit cu câteva atribute excepționale. Dar nu va putea fi niciodată chemat* "om de caracter". *Infundat cum e în propria-i nimicnicie sufletească, se va prăbuși din ce în ce pe tăvălugul destinului ce-l paște, îngropând definitiv* "talantul" *spiritual pe care i l-a pus în mână această Mișcare Legionară pe care o lovește astăzi ca cel mai mișel dintre dușmanii declarați.*

ACEL Emil Cioran de acum 30 de ani e mort. Si noi o deplângem primii. Dar nu vrem ca cel de azi să creadă că-și poate face mendrele fără ca Mișcarea Legionară să-și manifeste indignarea. Paguba morală pricinuită de cuvintele lui va fi ștearsă cu timpul de însăși măreția doctrinei legionare, dar pata lipsei de caracter pe care și-a pus-o singur pe frunte, îi va fi podoabă în vecii vecilor.

Ca "rasbunare suplimentară" *nu-i dorim decât o* luciditate *cât de tardivă pentru a înțelege și simți răul pe care l-a comis.*

CARPATII

IN MUNTI de ION MIREA

Printre marile singurătăți — sunt singur; printre
marile tăceri — ascult...

M'am rupt mult mai de mult și fruntea mea începe
să semene ca scoarța copacilor.

Rămân goale vederile sparte și inutile speranțele
că sub putregaiul pădurilor altcineva să mai fie
găsit...

Pământul pe ei, pe tine, pe mine, ne-au înghițit...

Frunzele căzând au închis pleoapele potolit. Sub stâncă
rare ori râsul îngână găinușa sălbatică...

La biserică, în vre-o duminică, dacă cineva aduce ferigi,
— să nu strigi. Sporii prinși de ferigă, i-au adus vântul
de pe lacăte și de pe verigă; — de va mai rămâne cineva
să răspundă, să nu-l lași ca să plângă...

Luna apune, — și steaua apune; — nu știe ce spune...

Urcă'n rădăcină, în iarbă, în mugure mic, — parcă nu-și
aduce aminte, nu știe nimic!...

PACE RUSEASCA SAU PACE DREAPTA?

de General *PLATON CHIRNOAGA*

SITUATIA încordată de astăzi între Rusia Sovietică deoparte și Occident de cealaltă parte își are origina în actele nedrepte ale Rusiei față de vecinii ei europeni din timpul și după sfârșitul celui de-al doilea răsboiu mondial. Inglobarea statelor baltice în frontierele imperiului rusesc și lafurile de teritorii din Finlanda, Polonia și România n'au fost nici odată recunoscute de Statele-Unite, Anglia și Franța altfel de cât ca o stare de fapt. Aceste țări nu vroiau ca sfârșitul răsboiului să aducă nici schimbări de frontiere în detrimentul popoarelor învinse fară aplicarea dreptului de autodeterminare, și nici schimbări de regimuri și forme de guvernare, fără acordul manifestat prin vot al acelor popoare. Aceste norme fuseseră fixate în "Charta Atlanticului", în August 1941, în "Declarația asupra Europei eliberate, Februarie 1945, ambele semnate și de Rusia Sovietică. Aceasta însă și-a călcat semnăturile, însușindu-și teritorii cari nu-i aparțineau și instalând cu forta regimuri comuniste în zece state din estul și sud-estul european.

Statele-Unite de atunci —președinte fiind H. Truman— ar fi putut să oblige Rusia să-și retragă armatele între frontierele ei, prin amenințarea folosirei bombei atomice. Această bombă, aflată până'n 1950 numai în puterea Statelor-Unite dădea acestora o autoritate absolută. Președintele Truman însă a refuzat să impună lui Stalin părăsirea teritoriilor europene ocupate de trupele lui, și a preferat să lase mai bine de 100 de milioane de oameni liberi să ajungă sclavi sub regimuri comuniste.

Totuși neexistând nici o recunoștere de drept a frontierelor ei actuale, Rusia —pentru a da o oare care stabilitate acestor frontiere— a desfășurat în ultimii ani o activitate diplomatică specială, pentru a convinge puterile occidentale să participe la o "Conferință asupra securității și cooperării europene". Această acțiune a fost mult ajutată de Germania Federală care în ultimii patru ani, a dus tratative pentru regularea chestiunilor ei de frontieră, și a semnat tratate cu Rusia Sovietică la 12 August 1970, cu Polonia la 7 Decembrie acelaș an și tratatul fundamental cu Germania de Est la 12 Decembrie 1972. Prin aceste tratate, problema frontierelor dintre Germania Federală, Germania de Est, Polonia și Rusia Sovietică, care părea a fi fără soluție, a fost înlăturată, Germania renunțând la drepturile ei asupra teritoriilor cari i s'au luat, în favoarea Rusiei și a Poloniei; iar problema germană —aceia a împărțirii provizorie a vechei Germanii în două (vest și est)— și-a găsit soluția prin recunoașterea a două state germane suverane și independente.

Mai rămân de clarificat problemele teritoriilor luate de la Finlanda și România, și restabilirea statelor baltice în drepturile lor suverane. Aceste probleme nu are cine să le pună în desbatere. Cu toate memoriile adresate guvernelor din Occident participante la această conferință, interesele de natură economică ale Statelor-Unite, Angliei, Franței și ale altor țări sunt atât de mari, în cât nimeni nu este dispus să-și creieze singur piedici în soluționarea cât mai favorabilă a acelor interese, pentru dreptul unor teritorii cari nu le aparțin.

Conferința care s'a deschis la Helsinki, unde problemele s'au desbătut numai principial și tangențial, este acum continuată la Geneva, în trei mari comisiuni. Una referitoare la securitate, a doua va desbate problemele economice, științifice și tehnologice, și a treia se va ocupa de chestiuni umane. Cele mai ușor de rezolvat vor fi problemele economice, căci toți sunt gata să vândă și să cumpere. Afaceri colosale, cari vor ajuta la progresul industrial al Rusiei sunt pe cale de discuție, fără ca occidentalii să se gândească că întărirea Rusiei va însemna odată pieirea lor. In schimb probleme foarte delicate sunt inscrise la "Chestiuni umane". Aici este vorba de libera circulație a ideilor și a oamenilor, și respectul drepturilor omului, specificate în "Declarația internatională a drepturilor omului" din 1948.

O problemă care interesează în special Moscova este aceia a reducerii reciproce și echilibrate a forțelor din Europa, care se discută separat la Viena. Este o problemă mult prea importantă și complicată, ca să-și poată găsi soluția în cursul acestor desbateri și nici în cursul acestui an. In plus prezența trupelor americane în Europa este o necesitate vitala pentru apararea popoarelor vest-europene. Forțele terestre europene cari intră în pactul atlantic sunt mult prea inferioare numeric, ca să poată face față singure forțelor ruse într'un eventual răsboiu purtat numai cu arme clasice; iar pe acoperirea nucleara strategica americana nu se mai poate conta fiind desființată prin acordul SALT. De aceia se impun două măsuri de cea mai mare importanță:

— Unirea statelor europene vestice, cu inclusiv Spania și Portugalia, într'o mare grupare politică cu o singură politică externă, economică și militară;

2) Prioritate înarmării în armament clasic și nuclear față de ori ce alte probleme.

Nu se poate realiza un acord asupra reducerii forțelor armate atâta timp cât Rusia nu-și va desființa cele circa 700 de instalații nucleare cu bătaie mijlocie îndreptate asupra Europei de Vest, și atâta timp cât nu se va exercita un control permanent asupra execuției acordului, în eventualiatea că s'a ajuns la o înțelegere asupra reducerii armamentului.

In sfârșit o altă problemă —și poate cea mai importantă— care se pune Rusiei, și care o obligă să ducă la bun sfârșit conferința asupra securității și cooperării este situația încordată cu China, care devine din ce în ce mai gravă. După raportul anual al "Institutului de studii strategice" de la Londra, Rusia ar avea în lungul frontietei cu China 25 % din diviziile ei actuale. Propaganda rusă urmărește în mod sistematic să pregătească populațiile imperiului rus pentru eventualitatea unui conflict armat cu China.

In vederea acestui conflict, este esențial pentru Moscova să aibă liniște din spre Europa; și această liniște ar putea-o avea numai dacă țările participante la conferință ar recunoaște drept legale frontierele rusești spre Europa. Aceasta este așa de important pentru Rusia încât, chiar daca ar obține numai această recunoaștere, ar însemna pentru ea că prin această conferință și-a atins scopul convocării ei.

Nu acelaș lucru se poate afirma și despre Europa. Moscova a avut întotdeauna două politici. Una oficiala și alta subterană. Dacă în politică oficială se caută asigurarea unei păci prin ceia ce se numește "coexistența pacifică", prin acțiuni subterane duce o lupta continuă pentru subminarea regimurilor libere și slăbirea rezistenței lor la atacurile propagandei comuniste. Nu trebue nimeni să-și facă iluzii că odată recunoscute actualele frontiere ale Rusiei spre Europa, Moscova își va limita aici pretențiile. Ea a urmărit și urmărește cucerireă lumii. Cheltuelile enorme pe cari le face ca să ajungă prima putere militară din lume, nu sunt destinate numai apărării imperiului moscovit. Scopul lor final este să-și poată impune satisfacerea cererilor în politica externă numai prin amenințarea cu un eventual răsboiu pe care l-ar câștiga cu certitudine în Europa.

De aici atitudinea dură a delegației rusești la conferința de securitate și cooperare, decisă să nu cedeze. La deschiderea celei de a doua faze a acestei conferințe la Geneva, ziarul cotidian rus a afirmat că "Demnitatea cetățeanului sovietic este incompatibilă cu o atitudine conciliantă față de obiceiurile și vederile opuse societătii noastre, pe cari exploatatorii, oamenii politici și ideologii capitaliști încearcă să le implanteze și să le propage".

In sedința solemnă a acestei deschderi profesorul Rudolf Bindschedler, șeful delegatiei elvețiene, a propus să se depășească stadiul afirmațiilor principiale, cari sunt deja înscrise în Charta ONU-ului și în alte documente internaționale. Rezultatele obținute până acum să fie precizate în texte clare, cari să nu dea loc la mai multe interpretări. El și-a terminat cuvântarea spunând: "nu există pace fără dreptate; acest principiu trebue să rămână prezent în mintea tuturor".

In acelaș sens este și articolul "La grande illusion" scris de Jean Albert-Sorel în "Exil et Liberté" n.° 189, pe care îl termină astfel: "Atâta timp cât nu va fi dată națiunilor captive o deplină libertate, atâta timp cât nu li se va permite acestor națiuni să-și determine ele singure, în toată independența, destinul la care aspiră, atâta timp cât greutatea unei puteri străine apasă asupra lor și le oprimă, nu vom putea să credem în aparențele înșelătoatoare (mirages) cari sunt fluturate înaintea ochilor noștri".

Asta este ceia ce trebue să ceară și să impună puterile occidentale în discuțiile de la Geneva: Retrocedarea teritoriilor răpite de Rusia sovietică de la vecinii ei europeni, libertatea popoarelor aflate sub regimuri comuniste, dreptul lor de a-și alege formele de guvernare care le convin și respectul drepturilor omului. Adică să li se facă dreptate.

Numai după ce se vor clarifica aceste nedreptăți, să se angajeze discuții și asupra chestiunilor economice.

20 Septembrie 1973.

General PLATON CHIRNOAGA

Socialisme et nationalisme

par BASIL RUTASKOL DE LA KALEONE

LES mouvements socialistes, malgré leur prétention, naissent d'une nécessité passagère, le plus souvent d'ordre économique. Une fois celle-ci satisfaite, il n'y a plus de raison pour que l'idée socialiste ou socialisante se perpétue. Elle peut revenir avec une nouvelle nécessité, mais son existence reste toujours éphémère, liée au contingent et au matériel le plus élémentaire. C'est pourquoi les systèmes politiques surgis de ces mouvements nourrissent sans cesse des mythes qui peuvent garder en quelque sorte une certaine cohésion entre les masses qui les suivent et la précarité de leurs fondements idéologiques. Et tant qu'il y aura des masses misérables, on rencontrera des mouvements exploitant, sous des noms différents, cet état de choses dépourvu de tout souffle spirituel.

Au contraire, les mouvements nationalistes sont mus par d'autres forces, autrement supérieures et importantes dans la vie des peuples. Il s'agit de la mise en valeur de certaines permanences, dont l'individu ne peut guère se passer sans renoncer à sa propre condition humaine. Et cependant, une confusion terrible s'est créée, au sujet de ces éléments fondamentaux, de conception spiritualiste et non pas matérialiste. Par une propagande habile, les adversaires de l'esprit leur ont donné, comme attributs, justement les contre-parties négatives de ce qui, en réalité, forme l'ossature de leur fond de doctrines. On les en a dépouillé tout simplement parce qu'on sentait que dans ce magma d'éléments supérieurs résidaient, non seulement la force et la vérité de ces conceptions, mais aussi les seuls moyens capables de réveiller et d'ébranler les masses. Or, garder pour eux la domination des masses, c'était l'unique chose qui intéressait les mouvements socialistes.

On peut riposter, sans doute, en nous rappelant que ces mouvements socialistes ont toujours eu leurs notions matérialistes encadrées par d'autres concernant les aspirations supérieures de l'homme. Ainsi, les nécessités immédiates et primaires ont été soutenues par des élans nobles de liberté, de justice, d'émancipation, etc. Nous répondons que oui, il y a effectivement, dans cette panoplie, des particularités qui ont enflammé des millions d'individus, qui les ont portés au combat, à la souffrance et parfois à la victoire. Mais, nous constatons deux choses:

— d'abord, ces particularités n'appartiennent pas en propre aux idéologies matérialistes,

— ensuite, ces particularités ont été gardées dans leur pureté tant qu'elles pouvaient électriser les masses dans leur combat contre le capitalisme. Une fois la victoire obtenue, toutes ces notions ont été rejetées comme empêchant la marche socialisante et l'accomplissement des finalités idéologiques du moment.

La liberté, la justice, l'égalité des droits et toute la gamme d'éléments essentiels qui constituent l'arsenal de la propagande marxiste n'ont rien à voir avec le fondement matérialiste et collectivisant du socialiste scientifique. Ces notions ne peuvent être appréciées et sincèrement soutenues que par des mouvements ou des doctrines dans lesquels l'individu est regardé et considéré en tant qu'individualité respectable. *Ce n'est pas une idéologie faisant fi de l'homme qui pourra lui faire justice, soutenir sa liberté ou comprendre ses droits.* C'est ce qu'on devrait faire saisir aux masses abusées.

L'idée nationaliste est, au contraire, *une essence, une forme de vie* et non pas un moyen de vivre. Elle est une manière franche et directe d'envisager les relations humaines et de collaborer pour le bien de l'humanité. Tandis que l'expression du socialisme international de toutes nuances, est exclusiviste, radicale, ennemie de tout système autre que celui qu'il envisage.

Evitons, cependant, de confondre idée nationaliste et nationalisme avec "*conservatisme idéologique*" et "*politicianisme rétrograde*". Cette confusion, c'est la direction de choix que tous les adeptes gauchisants des tendances socialistes radicales —marxistes et communistes en tête— voudraient imprimer aux mouvements de droite. Ces formules absurdes (par la facilité de leur emploi comme propagande et par la prise qu'elles ont sur les masses) ont été adoptées aussi par les partis bourgeois dans leurs attaques contre le nationalisme véritable.

Ce paradoxe apparait dans sa lumière la plus illogique quand on analyse la duplicité d'attitude de ceux qui condamnent l'idée nationaliste. Selon leur dialectique à sens unique, cette idée n'est nocive que lorsqu'elle appartient comme fondement idéologique aux groupements politiques de droite. Dès qu'elle est adoptée par les marxistes ou les democrates, elle change instantanément d'essence. Elle devient un élément indispensable pour la conquête du pouvoir ou pour le rapprochement des masses. Elle n'est plus une idée "*obscure*", "*rétrograde*", "*absurde*"; elle se transforme en point de ralliement des "*forces conscientes de la nation*" pour combattre justement les... nationalistes (!!).

En dépit de toutes ces allégations odieuses, l'idée nationaliste, ainsi que les attributs qui s'y rattachent, appartiennent en propre aux doctrines et aux mouvements politiques de droite, qui les ont adoptés comme essence de leurs principes dirigeants. Si les autres (démocrates, marxistes, communistes) les adoptent aussi, tout en les combattant chez les autres, c'est qu'on reconnait que dans cette idée de nationalisme réside quelque chose de plus qu'un terme dépassé, caduc, dont on doit se débarrasser pour passer à de nouvelles formes. Consciemment ou inconsciemment, tous ces iconoclastes reconnaissent la valeur d'une idée, qui ne peut être rejetée sans provoquer un bouleversement profond dans la vie des peuples.

Mais ils ne peuvent pas se résigner à ce que les doctrines de droite aient saisi l'importance de l'idée nationaliste et l'aient proclamée élément fondamental d'un système socio-politique, qui par la force des choses, les dépasse. Ils pressentent d'ailleurs que tôt ou tard les individus, menés par le bon sens et par cette étincelle spirituelle ancrée dans leur être, rejetteront les formes hybrides d'un internationalisme non viable, car mal conçu, pour revenir assagies aux formes pures d'un nationalisme fier et bienveillant.

Un exemple typique de cette transformation qui se réalise déjà sous nos yeux, c'est le peuple juif. Pendant plus d'un siècle, sous l'influence de Marx et d'une lignée considérable de penseurs révolutionnaires sémites, le peuple juif a milité (dans sa majorité écrasante) pour un internationalisme sans barrières, pour une promiscuité totale des nations, pour un communisme généralisé, dans lequel —lui, en tant que peuple— espérait trouver sa voie d'existence et de domination. Dans ce but, colonialisme, impérialisme, nationalisme, se confondaient dans les dithyrambes des journalistes juifs de tous les pays.

Aujourd'hui, l'Etat d'Israël trouve dans le nationalisme la forme la plus adéquate pour son développement et cherche par tous les moyens de persuasion à inculquer cet esprit à ses sujets. Il est vrai qu'il a du mal à imposer une marche arrière à d'innombrables communautés juives de par le monde, qui restent encore fidèles aux enseignements marxistes et aux positions acquises dans les organisations révolutionnaires. Mais cela est un autre aspect du problème. Ce qui est à retenir c'est que le nationalisme en tant que forme politique et les attributs qui s'y rattachent en tant qu'éléments de doctrine, sont l'essence de la vie des peuples et la seule forme viable à notre époque, en dépit de tout l'avancement des doctrines matérialistes et internationalistes.

D'ailleurs, le nationalisme répond avec plus de sincérité et de conscience au problèmes qui agitent les masses dépourvues et déconcertées. Comment peut-on croire que des aventuriers de l'internationalisme et une doctrine qui n'a aucune considération pour l'homme, pourront avoir plus de compassion pour les souffrances des masses populaires que ceux qui, par affinité d'origine, de langue et d'éducation, se sentent en communion permanente avec les masses de leur propre nation? Ce n'est pas chez les autres, ni avec les autres, étrangers à la nation et à ses problèmes, que les masses prolétaires trouveront appui et aide pour se réaliser et accéder à une vie décente. C'est à côté de ceux de leur race et de leur langue, qui ressentent et comprennent leurs affres, que ces masses peuvent espérer à un avenir plus digne et dépourvu de misères.

Si *la démocratie* est le résultat d'une évolution politique et si le *marxisme*, avec toutes ses annexes, est la conséquence d'un capitalisme exorbitant et égoïste, le *nationalisme* est la forme éternelle de défense des peuples, chaque fois que des menaces externes ou des confusions internes mettent en danger l'existence de la nation. Dans l'histoire, il a pris des formes variables, selon les circonstances.

Aujourd'hui, avec Charles Maurras, Salazar, José Antonio Primo de Rivera et Corneliu Codreanu, le nationalisme

El trágico final de Allende

SE podia prever que la experiencia de Allende en Chile tendria un trágico final.

Edgar Faure, el presidente de la Cámara de los Diputados franceses, se ha sentido obligado a hacer el elogio de Allende, exaltando el "idealismo" del ex presidente de la República de Chile, cuando, haciendo el balance de los tres años de experiencia frente-populista: un país arruinado, miseria y anarquía, este mismo se ha aplicado la sanción: suicidándose.

De todas las repúblicas iberoamericanas, Chile es la única que no había conocido los pronunciamientos militares.

El ejército ha guardado siempre una neutralidad política, por respeto a las instituciones constitucionales del país.

Si hoy el ejército ha intervenido para liquidar un régimen fracasado, tanto politicamente como en el plan económico, lo ha hecho para salvar la República de la anarquía y de la inevitable guerra civil.

¿En qué se ha manifestado el "idealismo" del ex presidente Allende, exponente del Frente Popular, en el cual los socialistas sirven de cubrimiento al partido comunista en su ascensión al poder y para la ulterior instalación del régimen totalitario?

La contestación es: transformar a los ciudadanos del estado chileno en los cobayas de la experiencia marxista-leninista.

Creemos que el presidente de la Asamblea Francesa no ha hecho una declaración política, sino una declaración electoral, cultivando la benevolencia izquierdista con vista a la próxima candidatura a la presidencia de la República, es decir, dentro de tres años, cuando expire el mandato del presidente Georges Pompidou.

Igual que el jefe de los socialistas, el señor Mitterand.

Desde 1971, las mujeres chilenas empezaron a manifestar sus preocupaciones frente a la política de austeridad en el consumo de la experiencia progresista del presidente Allende.

En 1972, decenas de miles de amas de casa se han manifestado en las calles en una forma tan original como elocuente, golpeando sus cacerolas vacías y sacando los sonidos conmovedores de una marcha triste: la marcha de la miseria.

Era una música muy ruidosa, pero al mismo tiempo triste e irónica, a la cual se sumaron los chóferes de camiones y el pequeño comercio, manifestando la voluntad de la unanimidad de la nación: la dimisión de Allende.

Lo que se olvida, por los que lloran el final de Allende, es precisamente lo esencial.

La victoria de Allende en las elecciones presidenciales, como representante del Frente de la Unidad Popular, ha sido sólo del 36,30 por 100 frente a las dos personalidades no marxistas: Alexandri y Tomic, los cuales habían totalizado el 62,83 por 100 de los votos emitidos.

La proclamación de Allende se hizo con los votos de los demo-cristianos, "convencidos" que de esta forma impedían el deslizamiento hacia la extrema izquierda.

Después de tres años el Estado estaba en quiebra.

La anarquía se extendia.

Las fuerzas comunistas acaparaban cantidades de armas con vista a la guerra civil, que preparaban.

Entrando en el palacio presidencial, las unidades del ejército encontraron a Allende muerto.

Se habia suicidado.

Era la única forma para expiar todo el mal que hizo a la República chilena.

Lo que es significativo, y hay que subrayarlo, es que el depósito de armamento encontrado en el palacio presidencial de Allende era de fabricación soviética. Lo que quiere decir que en cualquier lugar adonde se forma un frente popular el regisorado soviético no falta.

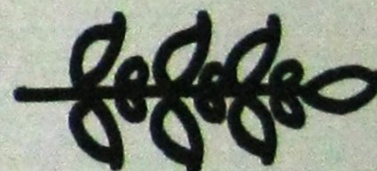
El fin de la experiencia ALLENDE tendrá repercusiones fuera de las fronteras de Chile, sin duda.

La furia de Mitterand es explicable: el famoso programa común socialista-comunista obligará a los ciudadanos franceses a meditar seriamente después del trágico final de Allende.

La "charlatanería" de la dialéctica marxista-leninista puede engañar en la oposición; en el poder, es l amarcha de la miseria al sonido de las cacerolas vacías, golpeadas por amas de casa que no son burguesas, sino infelices mujeres del pueblo.

El final de Allende es, indudablemente, motivo de luto para Moscú y de tristes conclusiones para los "progresistas" de todos los países.

CARPATII

Socialisme et nationalisme

a pris un aspect tout à fait différent. Il n'est plus un simple moyen de défense passager, intervenant pour redresser un tort ou pour rééquilibrer une situation. Il n'est plus la soupape à laquelle n'importe qui pouvait faire appel pour un certain temps ou pour une certaine situation. De moyen de simple défense, l'idée nationaliste est devenue doctrine et système politico-social. C'est la remise à neuf d'une idée, d'une même idée, mais en conformité avec les éléments caractéristiques les plus extraordinaires des temps nouveaux.

Aux menaces d'une idéologie internationaliste qui flattait les intérêts et les nécessités les nécessités les plus basses de la société, provoquant des ruptures irréparables dans le magma social des nations, il fallait opposer quelque chose d'une puissance au moins égale pour contrecarrer cette dissolution, déjà sensiblement entamée.

La démocratie, avec son libéralisme amorphe et anarchique, ne pouvait apporter qu'une organisation étatique et une répression policière, qui ne faisaient que surexciter encore plus les masses incitées, imbues de slogans révolutionnaires. A des idées-forces il faut opposer d'autres idées-forces. Or, ce ne sont pas les vieilles formules démocratiques, mitigées et écornées par des décennies de mauvais emplois, qui pouvaient constituer ces irréfutables idées-forces nouvelles. Entre les masses populaires et les couches dirigeantes des démocraties modernes s'était produit un divorce total. Même le recours aux potentialités du nationalisme devient un palliatif. Comment faire appel au nationalisme de ces masses pour combattre une menace idéologique active et persévérente, quand les sollicitations les plus légitimes de ces masses avaient été traitées avec un mépris coupable et une indifférence criminelle?

Le nationalisme devient un moyen imbattable, une idée force, quand les masses se trouvent préparées par une éducation adéquate et se sentent soutenues par un système politique dans lequel elles reconnaissent leur propre expression de penser et de vouloir. C'est cette intégration dans le monde de l'action et cette ouverture vers un avenir meilleur qu'offre le nationalisme militant aux masses indécises et blasées. On leur propose les moyens de se réaliser et d'avoir gain de cause, sans risquer de glisser dans les abus, erreurs et injustices que leur propose la révolution communiste.

Il n'y a, pour les masses prolétaires, qu'une seule planche de salut: *rejoindre les lignes des organisations nationalistes*. Elles hésitent encore, bien sûr, partagées entre d'obscurs scrupules et d'insolites craintes devant le grand pas. Mais ce pas devra être franchi tôt ou tard. Et qui sait mieux que personne que l'avenir appartient à l'idée nationaliste pure, ce sont justement ses pires ennemis, les mouvements de gauche et les partis révolutionnaires, tous ceux qui ont raté leur possibilité nationaliste. C'est pourquoi leur haine est immense et leurs réactions sont brutales.

BASIL RUTASKOL DE LA KALEONE

Lectie Sud-americana

de Faust BRADESCU

AMERICA de Sud, acest colţ de lume pierdut şi sub-desvoltat cum e obiceiul să se spună, e pe cale de a da o lecţie usturătoare de demnitate şi curaj, supra-civilizatelor State din lumea veche ce-şi îndoiesc spinările în faţa ofensivei pe toate fronturile a comunismului internaţional. Si această lecţie e cu atât mai semnificativă cu cât se prezintă sub trei aspecte diferite ce converg toate spre acelaş ţel: smulgerea naţiunei respective din pericolul pe care-i reprezinta comunismul ca sistem politic, social şi economic.

In această confruntare permanentă şi decisivă, Brazilia, Chili şi Argentina şi-au spus cuvântul, fiecare în felul ei şi în conformitate cu circumstanţele politice ce-o stapâneau. Dar toate trei împinse de aceleaşi sentimente naţionaliste şi creştine, întru salvarea patriei de sub ameninţarea anarhiei roşii. Si-au reuşit, deoarece, mai puţin înfundate în dedalul consideraţiilor supra-politicei internaţionale şi a cazuisticei burgheze, au fost capabile să răspundă cu promptitudine şi vigoare atunci când cuţitul le-a ajuns la os.

Tările Americii de Sud, cu populaţiile lor sărace, inculte şi încă ne stabile din punct de vedere rasial, constituiau în ochii comunismului international aria geografică ideală pentru a realiza o nouă *"experienţă chineza"*. Totul se preta admirabil: proletariat numeros, guverne înfeudate unei burghezii timorate, un ţap ispăşitor la îndemână — Statele Unite — în spinarea cui se puteau arunca toate relele şi neajunsurile *"poporului"*.

Astfel, de peste douăzeci de ani, eforturile *"revoluţiei internaţionale"* s'au concentrat în acest continent ce trebuia să devină (după calculele făcute) o citadelă comunista, rezervor de oameni şi materii prime, punct de sprijin şi de atac împotriva Statelor Unite, când va suna asaltul cel mare. De douazeci de ani atentatele, crimele, guerillas, revoluţiile, se ţin lanţ, alimentate în oameni şi armament venit din toate ţările comuniste. Aici şi-au făcut stagiul şi renumele toţi Camillo Torres, Che Guevara şi Debray. Pe aici îşi încearcă norocul politic toţi anarhiştii, trotzkiştii şi maoiştii, ce cred că lumea aşteaptă marea schimbare a societăţii din şi prin atentatele în care au devenit maeştri.

Toate Statele acestui continent au avut de suferit de pe urma ofensivei stângiste. Niciunul n'a fost cruţat. Dar toate au reuşit să pună stavilă ameninţării, chiar dacă atentatele şi guerillas continuă încă pe ici pe colea. In trei însă dintre ele, evenimentele au luat proporţii cu totul aparte, transformând rezultatele obţinute din simple victorii asupra unor turburători anarhici în *necruţătoare decizii populare împotriva sistemului şi ideologiei comuniste*.

Adevărate plebiscite spontane ,atitudinile celor trei naţiuni constituesc un NU categoric oricărei încercări de impunere a unui sistem socialist-comunist, considerat primejdios atât pentru integritatea naţionala cât şi pentru libertatea individului. Importanţa acestor rezultate este cu atât mai semnificativă cu cât cei ce s'au pronunţat, respingând comunismul ca sistem de restructurare socio-politică, au fost muncitorii claselor proletare, sindicatele profesionale, studenţimea. Intervenţia armatei n'a însemnat decât gestul de înţelepciune al unicei forţe disciplinate, pentruca voinţa reala a naţiunei să se impună.

Atât Brazilia de acum zece ani cât şi Chili din 1973, se găseau pe marginea prăpastiei, din cauza aceleiaşi ideologii marxiste şi aceluiaşi sistem politic arbitrar, anarhic, antiuman. Or, aceeaşi mentalitate nu poate provoca decât aceleaşi consecinţe ,indiferent de ţara în care se manifestă. In speţă, abuzurile, desmăţul şi teroarea. Libertinajul salariilor ridicate fără niciun discernământ, nu putea duce decât la inflaţia galopantă ce-a caracterizat cele două ţări în perioada *"fericitei încercări de socialism aplicat"*. Chili, ca şi Brazilia, a suportat *politica socială* a sistemului, caracterizată prin eliminarea adversarilor, implantarea celulelor comuniste în toate Ministerele şi înmulţirea manifestaţiilor *"spontane"* întru revendicarea populară şi unanimă a tuturor măsurilor pe care guvernul *"comunist-democratic"* voia să le introducă. Cât priveşte munca efectivă în uzini şi fabrici, s'a limitat la propaganda marxista obligatorie şi'n constituirea de stocuri de arme pentru înarmarea *"miliţiilor populare"*.

Si Jango Goulart brasilian, şi Salvador Allende chilian, nu erau unul mai puţin *legitim* decât altul în postul ce deţineau. Fiecare se putea prevala de o *"legitimitate"*, dar amândoi ,prinşi în cercul dialecticei marxiste, orbi în faţa dezastrului ce pregăteau naţiunei lor, s'au desprins din ce în ce mai mult de aspiraţiile poporului. Au vrut să impună acestuia cu forţa o ideologie hibridă, în loc să realizeze o transformare a situaţiei cu ajutorul lui. Intenţie fatală. O astfel de ruptură nu iartă niciodată, iar un astfel de conducător îşi pierde bruma de legitimitate ce deţine. Reacţiunea ce are loc — reacţiune populară — este mai legitimă decât orice text legal. Nimic n'o poate reţine şi nici condamna.

E ceeace s'a produs prin intervenţia armatei care, atât în Brazilia cât şi în Chili, reprezenta aspiraţia cea mai legitimă şi imediată a poporului: *restabilirea ordinei*. Astfel, cele două regimuri de *"experienţă socialistă"* s'au prăbuşit prin intervenţia legitimă a armatei, împinsă la aceasta extremă de suferinţa poporului muncitor şi de haosul provocat de incapacitatea celor ce se pretindeau *"avangarda celui mai perfect sistem politico-social din lume"*. Oricine îşi poate aduce aminte de situaţia provocată de aceste două regimuri comuniste, rezultat al faimoasei *"perfecţiuni"*: demagogie salarială, inflaţie atingând 400 %, lipsa de produse alimentare, confiscări abuzive, autoritarism, arestări, crime politice, miliţii populare, etc., adică tot lanţul de abuzuri şi prostii ce caracterizează regimurile din ţările cu *"democraţii populare"*. Nu e deci de mirare că însuşi poporul (care sperase atâtea!) să se revolte şi să dorească intervenţia armatei, ca un act spontan de apărare a specificului naţional şi a ordinei sociale batjocorite de mercenarii unei ideologii inumane şi absurde.

Rezultatele acestor schimbări de direcţie se cunosc şi nimeni nu le poate contesta. Brazilia e pe cale să devină una din marile puteri internaţionale. Deviza *"Ordine şi Progres"* ce-i flutură pe drapel, a prins contur de realitate. In Chili, la fel, după haosul provocat de *"experienţa Allende"*, viaţa economică şi socială îşi reia cursul normal. Spectrul prăbuşirei totale e îndepărtat. Muncitorimea recapătă încredere în viitorul ei şi al ţării. Ca după un coşmar îngrozitor, poporul chilian şi-a regăsit zâmbetul şi speranţa.

Dar cazul Argentinei nu-i mai puţin interesant. La rândul ei, după o lungă perioadă de stagnare şi apăsare a naţionalismului peronist, şi-a reluat drumul ascendent. In aplauzele a milioane de lucrători, studenţi şi oameni nevoiaşi, a petcetluit victoria naţionalismului asupra coaliţiei burghezo-comuniste ce a dominat 15 ani soarta ţării. O victorie cum nu vor reuşi niciodată să aibă cei ce incită masele la revoluţie permanentă. Victorie impusă prin 15 ani de fidelitate unor principii ce respectă omul, munca, proprietatea, conştiinţa şi opiniile fiecăruia, într'un cuvânt, principiile de demnitate, justişie şi patriotism ale naţionalismului integral.

Realegerea preşedintelui Peron nu-i numai omagiul bine venit adus unui om care merita această atenţie din partea poporului pe care l-a condus şi căruia n'a adus decât mulţumire. Procesul ce a avut loc e mult mai profund şi mai semnificativ. In 15 ani de exil, Peron ar fi putut fi dat uitării de masele argentiniene. De mult timp, aceste mase, ca multe altele în lume, ar fi putut cădea sub dominaţia revoluţiei marxiste. Nimic nu s'a produs. Acest interval de timp, în care haitele comuniste şi combinaţiile burgheze au avut vreme să-şi dea arama pe faţă, a permis poporului argentinian să facă comparaţiile necesare şi să-şi aleagă destinul. In ochii lui, *"fascismul"* peronist întruchipează permanent singura cale de justiţie şi de fericire a maselor populare. Decizia lui, aproape unanimă, este înfrângerea cea mai categorică a pretenţiilor comuniste de a reprezenta proletariatul lumii. E adevărat că numai popoarele care au simţit pe pielea lor ororile comuniste, pot avea o atitudine aşa de categorică ca cele trei naţiuni sud-americane.

Lecţia de civism şi patriotism dată de aceste State ar trebui să constitue un punct de sprijin şi de plecare pentru toate natiunile ameninţate de hoardele revoluţionare. In mijlocul laşităţii ce caracterizează presa şi guvernele occidentale, atitudinea celor trei naţiuni *"sub-desvoltate"* apare ca o superbă luare de conştiinţă şi de acceptare de răspundere. Atribute rare în epoca ce trăim. Intr'o lume ce se clatină, biciuită de teamă, îndoieli şi lipsă de încredere în propriul ei viitor, numai sufletele tari, numai cei pătrunşi de preceptele morale şi etice ale naţionalismului curat, mai pot schimba trista soartă ce pregătesc ideologiile marxiste popoarelor nechibzuite sau prea pline de mândria *"supra-desvoltării"* lor multilaterale.

Nu e exclus ca aceste naţiuni sud-americane, menite în gândirea megalomană a celor ce pregătesc revoluţia mondiala să devină citadela comunismului, să se transforme într'o citadelă a luptei anti-comuniste şi-a apărării unei lumi ce-i pe cale să-şi nege misiunea.

Faust BRADESCU

Le prix Nobel et la Paix

par JEAN PHILIPPE MAURRAS

NON, non! Ce n'est pas une erreur!

On dit couramment *"Le Prix Nobel de la Paix"*. Je le sais. Tout le monde le sait. Il n'y a rien de plus beau et de plus noble que ce PRIX qui doit couronner le front serein et pur de celui ou de ceux qui ont tout sacrifie pour que la PAIX règne sur terre. C'est si beau! Et cela sonne si joliment aux oreilles de l'opinion publique internationale qui suit de près les efforts titanesques des géants de la paix... Je ne me rappelle plus si un certain Mahathma Gandi a eu l'honneur de recevoir ce prix ou s'il n'a pas été considéré digne d'une telle chose! C'est pour cela d'ailleurs que ce prix royal et suédois par dessus le marché (ou l'inverse si cela peut paraître plus logique) n'est accordé qu'avec circonspection, après des recherches approfondies sur les mérites véritables et incontestables des candidats. On s'efforce d'éviter quelque bévue impardonnable qui pourait souiller la toge immaculée de la respectable institution nordique...

Donc, je sais quel est le véritable nom de cette apothéose du *pacifisme agissant*. Et pourtant, il n'y a pas d'erreur dans le titre. Car, la dernière décision prise à l'unanimité des voix (inaudibles et complaisantes) a révélé deux nouveaux *"pacifistes nés"*, dont l'oeuvre inoubliable et sousjaçante a transformé l'Extrême Orient en un OISIS de tranquillité et de bien-être. Qui n'en est pas convaincu n'a qu'à aller dans une des 2453 poches communistes qui parsèment le Paradis vietnamien. Il y trouvera la paix (éternelle) en deux temps et trois mouvements.

Il est vrai, qu'il y a beaucoup de malveillants (comme moi) qui rappellent intempestivement que depuis que M. Kissinger a "signé" (paraît-il) la paix avec M. Le Duc Tho, il n'y a pas tellement longtemps, ladite PAIX a provoqué la mort d'une bagatelle d'environ 50.000 personnes. Mais qu'à cela ne tienne! Ce sont des détails qui n'entrent pas dans les calculs électroniques du choix fait à Stockholm. Du moment que MM. Kissinger et Le Duc Tho ont apposé leurs paraphes sur le parchemin d'une déclaration factice et ont fumé la calumet de la paix (toujours ce mot béni), il n'y a plus de motif de croire que la guerre se poursuit. Ce serait même audacieux! On ne peut pas contredire les décisions d'une assemblée admirable (et admirablement conditionnée) par des faits réels et par les pleures des survivants. Cela ne se fait pas! C'est une règle élémentaire du savoir-vivre politico-suédois. Staline n'a pas vécu assez longtemps pour recevoir ce prix tant envié (ou il l'a reçu sans qu'on le sache!). En échange, que de couronnés parmi les communistes et les marxistoïdes depuis la fin de la guerre!!...

Mais, revenons à notre grand prix de cette année. Les deux heureux lauréats sont vraiment ceux qui ont le plus contribué pour que la guerre cesse *"sous sa forme classique"*. Elle était trop visible et encombrante. Il fallait toujours annoncer le nombre des victimes, tandis que dorénavant... ni vu, ni connu. Tout se passe dans l'ombre, sans statistique officielle ni possibilité de réclamer quoi que ce soit. La paix est signée, donc il n'y a pas de guerre, il n'y a que des gens heureux et des sourirs... jaunes.

On ne voudrait pas mettre en doute l'honnêteté des critères qui ont décidé les Suédois à accorder un tel prix à M. Kissinger. Mais aussi, en toute honnêteté, on se demande quels sont les mérites de cet homme, simple envoyé spécial des USA pour palabrer dans des conférences vaseuses, promettre monts et merveilles aux représentants des forces communistes du Nord (considérées officiellement ennemies farouches du monde occidental), montrer ses canines sémites et faire resentir ses menaces tonitruantes devant les représentants des forces viet-namiennes (considérées officiellement défenseurs farouches du monde occidental). A notre époque, on connaît, dans de pareils rôles, au moins trois ou quatre personnes chaque année. En quoi ceux-ci seraient-ils moins *"nobelissants"* que M. Kissinger? Ou, alors, il s'agit de critères spécieux, bien cachés pour ne pas se trouver par la suite à la portée de n'importe quel *"envoyé spécial"* désireux de décrocher un NOBEL!...

Ne nous emballons pas! Le *"prix Nobel de la paix"* n'est pas fait pour n'importe qui. Il ne s'agit pas d'être pacifiste déclaré (il y en a tellement!), ni de manifester pour la paix (on en voit, hélas, chaque semaines des cohortes entre la Place de la Nation et la Place de la Bastille), ni surtout d'être convaincu de faire un sacrifice personnel. Ce prix existe dorénavant pour les seuls privilégiés qui ont compris qu'ils doivent militer pour le *"pacifisme dans le vent"*. Cette expression n'est pas une boutade. C'est une réalité cruelle, révélatrice de l'incohérence nordique. Ce genre de pacifisme est le seul ou le plus prisé par les jaquettes noires de la Fondation Nobel.

Il y a, bien entendu, le problème de la signification de ce pacifisme. Mais cela n'est un problème que pour ceux qui, esprits retardataires, se montrent eux-mêmes incapables de se trouver *"dans le vent"*. Le pacifisme de bon aloi, par les temps qui courent, est celui qui s'oppose aux efforts désespérés de ceux qui luttent pour entraver l'avance communiste. C'est celui qui applaudit l'annihilation des noyaux patriotes dans les pays d'au-delà du Rideau de Fer, de Bambou ou de Paille de Riz tressée. C'est celui qui empêche systématiquement toute action des organisations nationalistes, pour ne pas provoquer *"la guerre"* mais souscrit fièrement aux massacres provoqués par des querillas, aux révolutions provoquées par les adeptes du socialisme scientifique ou aux annexions brutales et inqualifiables de quelque *"guerre de Six Jours"*. En un mot, le pacifisme dans le vent est celui qui donne tort aux défenseurs de la liberté et de la justice, tout en donnant raison à ceux qui s'attaquent à cette liberté et à cette justice. Ce n'est d'ailleurs qu'une question d'interprétation excentrique qui n'a plus rien à voir avec la notion classique du pacifisme.

L'opinion publique a été profondément choquée par la décision de Stockholm qui a accordé ce prix à un simple homme de liaison, ouvertement imposé au Président Nixon par la mafia de la juiverie internationale, le plus puissant groupe de pression existant au monde. On se demande aussi quelle a pu être la pression de cette même mafia auprès du jury de Stockholm pour que le prix soit décerné à l'un de leurs comparses. Et comme M. Kissinger est désigné pour continuer *"sa mission pacifique"* (du moins tant que M. Nixon aura le poste qu'il a) il n'est pas exclus qu'il se retire un jour en Israël avec une belle collection de *"Prix Nobel"* de tous ordres. L'appetit vient en mangeant...

Le prestige de l'Institution NOBEL a commencé son déclin peu de temps après la 2e guerre, lorsqu'on a accordé *"Le prix Nobel de littérature"* (!!) à un politicien anglais parce qu'il avait mis en ordre (en plusieurs volumes) ses rapports politiques et ses notes quotidiennes. Après, la dégringolade s'accélère sans que les étonnements et les murmures des gens sensés produisent une quelconque réaction. Et on aboutit toujours à un Kissinger, qui doit s'étonner lui-même de la bêtise humaine et de la lâcheté des nordiques des temps modernes.

Le Prix Nobel de la Paix est devenu une véritable farce internationale, farce un peu grinçante pour ceux qui en font l'enjeu et qui doivent supporter les conséquences mortelles des conceptions *"pacifistes"* de ceux qui jouent avec leur sort. Le cas récent de la fin de la guerre au Viet-Nam n'est qu'une illustration tangible de ce que signifie "PAIX" aux yeux de ceux qui en font tellement cas. On ne se massacre plus avec de gros canons. On s'entretue à la mitraillette. C'est déjà un progrès remarquable. On pourrait même arriver à l'égorgement et à l'étripement au couteau, ce qui serait la forme idéale de la paix "guerrière", car cela supprimerait la bruit.

Nous déplorons le prix accordé à M. Kissinger et à M. Le Duc Tho. (Au moins, ce dernier, plus logique et plus digne — bien que communiste — a refusé de se prêter à une sinistre comédie des démo-capitalistes en déconfiture). Mais nous déplorons surtout la nouvelle conception de la paix qui nous annonce pour l'avenir l'avènement d'une foule d'autres Kissinger, tout aussi navrants comme personnages et tout aussi pacifistes que celui qui nous nargue chaque soir sur les ondes de la TL.

Mais, que pouvons-nous faire!... Toutes les décadences — comme celle qui s'accentue à la Fondation Nobel — font leur apparition au "faîte" de la pyramide.

Nerusinare jidoveasca

ANUL I Numărul 2 JOI 19 APRILIE 1973 16 PAG. • 1,50 LIRE

APARE IN FIECARE JOI
SAPTAMINAL POLITIC CULTURAL — DISTRACTIV

gazeta

גזטה מגזין MAGAZIN

„RACNETUL CARPATILOR"

si surîsul „semit" al lui Kissinger...

Se numeşte „Carpaţii". Iar fi stat mult mai bine să se numească „Răcnetul Carpaţilor". Cel puţin pentru talentul cu care „răcneşte" sloganurile codreniste, învăţate pe vremea cînd redactorii publicaţiei îşi manifestau dragostea de ţară, spărgînd geamuri evreieşti. Pînă au trecut la arta de a spinteca evrei după metodele parlagiilor de la abatorul din capitala României Mari. Este necesar, înainte de toate, să specificăm că există numeroase publicaţii româneşti „în exil", dar cele mai multe puţin răspîndite şi cu apariţie destul de indoielnică. Sursa lor de întreţinere sînt fondurile cu care legionarii au reuşit să fugă din România în 1941 sau subvenţiile diverselor organizaţii antisemite care sînt interesate să apară astfel de publicaţiuni.

Foştii purtători de giloage şi pistoale au rămas pentru totdeauna ancoraţi în reveria sanguină a polonezului Zelinski Codreanu, una mare „căpitan" cu fondurile naziştilor de la Berlin. Articolele lor trădează aceeaşi rivalitate cu gramatica limbii româneşti, pe care o schimonoseau pe vremuri „căpitanul" şi şefii lui de cuib. Ceea ce lipseşte însă acestor ziare este „chestiunea jidănească", care a fost pe vremuri pîinea lor cea de toate zilele. In schimb au toată libertatea să şarjeze, în stilul lor de ciomăgaşi, personalităţile marcante din lumea politică internaţională, de îndată ce află că sînt de origină evreiască.

Ultima lor „victimă" este d. Kissinger, consilierul preşedintelui Nixon, care e acuzat că, tratînd încheierea din Vietnam a trădat „etica" în care legionarii mai continuă să creadă şi azi. In limbajul infam al scribilor de la „Carpaţii", d. Kissinger, cu „surîsul lui semit" şi cu „mentalitatea sa de semit mesianic", este complectamente indiferent la suferinţele şi sacrificiile altora. Şi mai departe: „O fatalitate [illegible] cu toate nenorocirile omenităţii, mai vechi sau mai recente, să aibă la originea sau în execuţia lor, prezenţa agitată a acestei rasse. Franţa n-a putut scăpa de ai săi Leon Blum şi Mendes France".

Vina lui Kissinger? Aceea de a fi pus capăt unui război în care milioane de oameni mureau nevinovaţi. Iar acest lucru, asasinii lui Iorga şi autorii pogromurilor de la Bucureşti şi Iaşi, nu-l pot ierta.

„Carpaţii" apare la Madrid, e condusă de sîngerosul legionar Traian Popescu şi îşi înscrie pe frontispiciu „revistă de cultură şi acţiune românească". Despre „cultură" să nu mai vorbim. Cît despre „acţiunea românească", totul se reduce la proslăvirea „căpitanului", care a rămas pentru ei „o reîmprospătare" a virtuţilor legionare, un examen de conştiinţă al fiecărui combatant, un salut pios peste dureri şi timp, adus celui ce ne este îndrumător şi exemplu". Autorul este un oarecare Faust Brădescu.

SYLVIUS

O BRAZNICIA şi reaua credinţă, au fost atributele de totdeauna ale ovreilor pripăşiţi pe pământul ospitalier al României.

Prima, pentru a se opune justelor revendicări ale drepturilor româneşti încălcate, iar cea de a doua, pentru a denatura adevărul în apelurile ce făceau "democraţiilor" occidentale, iudaizate deja, pentru a le apăra privilegiile ce-şi creaseră prin coruperea conducătorilor.

Cu dialectica "sperţului" câştigată în mii de ani de istorie şi tot atâţia de împilare a popoarelor care, din milă, sau constranse, îi acceptaseră să vieţuiasca între ei, ovreii se complac în a poza drept victime, când în realitate, ei sunt provocatorii de când există în lume.

Demenţa "poporului ales", care-i stăpâneşte de milenii, nu poate crea, prin exclusivismul şi sovinismul talmudic pe care-l practică, decât sentimente antijudaice.

Sub masca umilinţei pe care o afişează, se ascunde cea mai perfidă poftă de dominare şi exploatare a celorlalte neamuri.

Când acestea se trezesc şi reacţionează, încercand să le scuture jugul, mobilizează contra lor, toată presa mondială pe care o controlează şi o conduc, prezentându-l ca popoare primitive, stăpânite de uri rasiale împotriva năpăstuitei minorităţi israelite.

Asa s'au întâmplat lucrurile în România după primul răsboi mondial, când am fost obligaţi să preluăm ovreii asezaţi în provinciile realipite şi când lipsa de patriotism şi prevedere a conducătorilor politici din acea vreme, au îngăduit colonizarea "temporară" —ziceau ei— a peste două milioane de ovrei veniţi din Polonia şi Rusia, colonizare permanentizată prin revenirea la tronul Tării a Regelui Carol al II-lea. România devenise pământul făgăduintei".

Oaspeţii nepoftiţi, n'au pierdut timpul. Sperţuind în dreapta şi în stânga, au acaparat: presa, comerţul intern şi extern, profesiunile liberale şi bună parte din latifundiile reduse, rămase după reforma agrară.

Nefastul rezultat al convieţuirii între noi a acestei mase compacte ovreeşti, era sufocarea vieţii naţionale.

Mai mult, intruşii erau promotorii revoluţiei comuniste în România.

Ilie Moscovici, Dr. Ghelerter, Gheler-conduceau partidul comunist, aşa zis român, executau acţiunile teroriste dictate de Moscova, iar prin presa jidovească din Sărindar, otrăveau sufletul neamului nostru şi-i subminau existenţa.

Un om excepţional, CORNELIU ZELEA CODREANU, moldovean descendent din plăeşii lui Stefan cel Mare, a intuit primejdia.

Luptător anticomunist încă din 1918, a reuşit prin curajul lui, sacrificiile personale şi imensa dragoste de Neam care-l stăpânea, să mobilizeze tot tineretul Tării, intelectual şi muncitoresc în lupta de repunere a Neamului Românesc în drepturile lui uzurpate.

In cadrul Legiunii Arhanghelul Mihail şi mai târziu al Gărzii de Fier, CAPITANUL, cum îl numeau legionarii după vechile tradiţii ale revoluţiilor naţionale româneşti, a reuşit să reaprindă făclia sfântă a conştiinţei naţionale, eliminând primejdia comunizării României şi transformând-o în cel mai puternic bastion anti-comunist din centrul Europei şi implicit anti-jidovesc, pentrucă ovreii erau exponenţii comunismului din România.

Deci anti-judaismul legionar nu era o chestiune rasială, cum apărea în alte ţări ale Europei din acea vreme, ci o chestiune de apărare a intereselor vitale ale Neamului Românesc, încălcate şi ameninţate de infiltrarea masivă ovreiască, obţinută prin coruperea politicienilor şi a administraţiei carliste.

Când Căpitanul a transformat Tara într'un imens şantier, în care tineri şi bătrâni, intelectuali şi muncitori, ţărani şi târgoveţi, lucrau cot lângă cot, în frăţietate voioasă şi ridicau şcoli, biserici, case pentru văduve şi săraci, poduri peste ape, construiau diguri şi şosele, şi când a înfiinţat cooperativele săteşti de producţie şi consum şi a început să organizeze Comerţul Legionar, în întreg cuprinsul Romaniei Mari, jidovimea şi-a dat seama că pierdea privilegiile economice pe care şi le crease în defavoarea naţiunei majoritare şi că aceasta se pregătea să scuture jugul pe care i-l puseseră.

Prin victoria electorală din 1937, care confirma această teamă şi deschidea larg uşile Parlamentului Tării, tinerilor Deputaţi Legionari şi reformelor pe care doctrina lor le preconiza în favoarea Neamului Românesc, jidovimea a înebunit. Cu furia şi specifica rea credinţă, când îşi văd ameninţate interesele materiale, au declanşat pe plan mondial, cea mai josnică şi perfida campanie de minciuni, defăimare şi denigrare a adevărului, asmuţind asupra Căpitanului, Gărzii de Fier şi a României care se ridica, toată presa mondială judaizată şi pe toţi sbirii politici şi politieneşti ai uneltei lor, Regele Carol al II-lea.

Violenţele, prin încălcarea abusivă a legilor Tării şi Constituţiei, se succedau după bunul plac al instigatorilor din Sărindar, susţinuţi de tam-tam-ul Sanhedrinului judeo-marxit internaţional.

Indobitocind şefii partidelor politice, pe conducătorii armatei şi burghezia românească inconştientă, lansând ştiri false şi şantajând cu ameninţarea că Rusia Sovietică masează trupele dealungul Nistrului pentru a ocupa România, au împins la dictatura Regelui criminal şi au creat climatul laşităţii naţionale, care le-a permis să deslănţue cea mai cumplită prigoană contra elementelor naţionaliste româneşti.

Garda de Fier nu este nici nazistă, nici fascistă, ci autentic românească în concepţie şi manifestare şi profund creştină.

Căpitanul a început lupta anti-comunistă, când pe firmamentul Europei, nu apăruseră nici Hitler, nici Mussolini.

Raporturile ulterioare cu aceste Mişcări, erau de colaborare naţionalistă pe plan european, pe picior de egalitate şi nu ca subalterni finanţaţi, ai acestor oameni ajunşi şefii unor mari puteri cum urla Sărindarul.

Dovada, în vizita făcută de Carol al II-lea la Berchtesgaden, Cancelarului Hitler al Germaniei Naţional-Socialiste, acesta i-a declarat, că nu-l interesează problemele interne ale României, declaraţie urmată imediat de uciderea Capitanului la 30 Noembrie 1938, iar mai târziu a sefilor marcanţi legionari, şi a mii şi mii de luptători, din toate straturile sociale ale Tării asvârlindu-li-se corpurile neinsufleţite la răscruci de drumuri, pentru a teroriza restul populaţiei.

Alte zeci de mii de legionari au fost aruncaţi în temniţe şi lagăre de concentrare, unde le-ar fi putrezit oasele, dacă la 3 Septembrie 1940, legionarii nu s'ar fi ridicat în masă alungând pe Rege, răsturnând tirania şi impunând Statul Naţional Român Legionar.

Si Doctorul Filderman şi ultimul ovrei din România, ştiau perfect de bine, toate cele de mai sus şi mai ştiau că dacă "progromul" ar fi fost sistemul ales de Legiune pentru rezolvarea problemei jidoveşti în România, apoi şi la 1938 cât şi la 1941, n'ar fi rămas nici urmă de neamul lor, cu toată protecţia mafiilor judeo-marxiste din lume.

Legionarii au pedepsit pe trădători şi uneltele lor.

Cei 80 de ovrei omorâţi în timpul rebeliunei antonesciene, au fost victimile borfaşilor şi ţiganilor, care profitând de tensiunea dintre Armată şi Legiune, au jefuit cartiere întregi. Mulţi dintre aceşti ovrei au fost provocatori şi franctirori comunişti descoperiţi şi executaţi ca atare.

Spectacolul Abatorului a fost regizat de masonul Ică Antonescu şi de parlagii ţigani ai Municipiului Bucureşti, singurii capabili de asemenea macabre bestialităţi, cu scopul de a mări astfel atmosfera de ură împotriva legionarilor şi a atrage sentimente de milă pentru "oropsitul" neam al Israelului.

"Programurile" din Iaşi şi Basarabia, după Iulie 1941, au fost operaţiuni militare întreprinse de germani, pentru a curăţi spatele frontului de franctirori ovrei.

In acea vreme, legionarii erau închişi în lagarele dela Rostock, Dachau şi Buchenwald, alături de Leon Blum, ca "invitaţi de onoare ai Fuhrerului Adolf Hitler".

Pentru toate aceştea în procesul dela Nürenberg, cu toate insistenţele deseperate ale mafiei judeo-comuniste internationale, Miscarea Legionară a fost singura mişcare naţionalistă europeană absolvită de orice culpabilitate.

Am făcut acest istoric, nu pentru a răspunde calomniilor fiţuicii Tel-Aviviene "Gazeta Magazin" scoasă de Sărindărenii Marius Godeanu şi Nin Palty alias Sylvius, reprodus mai sus, ci pentru ca opinia publică românească să cunoască adevărul.

Nu vorbim acum de crimele făcute de evrei în 1940, în timpul retragerii trupelor române din Basarabia şi Bucovina, când, în demenţa lor talmudică, le aruncau asupră untdelemn fiert şi ofiţerilor, pe care-i prindeau, le scoteau ochii, le tăiau urechile şi limba (căpitanul Epure şi alţii). Nici de umilinţele şi chinurile la care au supus neamul românesc după 23 August 1944, când călare pe tancurile ruseşti, cărora Regele Mihai le deschisese drumul, batjocoreau tot ceace era sfânt pentru neamul nostru, familia, biserica, tradiţia şi origina latină, transformându-se în schingiuitorii dela Canal, de la Aiud şi din toate închisorile Tării.

Neamul românesc nu-i uită. O ştiu prea bine şi deacea fug ca şoarecii spre Israel, care-i catapultează în alte Tări, spre a le duce ruina morală şi anarhia.

Numiţii ar face mai bine să se ingrozească de crimele Israelului, care contrar tuturor deciziunilor Naţiunilor Unite căsăpeşte cu sânge rece şi premeditare câmpurile de refugiaţi palestinieni şi satele naţiunilor arabe vecine.

"Pacea" plătită cu premiul Nobel, acordat "marelui" Kissinger, a continuat să secere încă peste 60.000 de Vietnameji până azi. Dar aceste vieţi nu contează pentru realizarea scopurilor politice ale judaismului internaţional.

TRAIAN POPESCU

EMISIUNILE DE VIGNETE POSTALE ALE ROMANILOR LIBERI

(Vine din numărul 14-15.)

LIBERTATE ROMANIEI
LIBERTAD PARA RUMANIA
LIBERTY FOR ROUMANIA
CENTENARUL TIMBRULUI POSTAL AL MOLDOVEI
EXPOZIŢIA FILATELICĂ ROMÂNĂ
EXPOSICION FILATELICA RUMANA
ROMANIA

LUPTATORI ANTICOMUNISTI

Dedicată memoriei lui CORNELIU ZELEA CODREANU, iniţiator din 1919 a luptei anticomuniste în România, când cu o mână de colegi, elevi de liceu la Huşi, au decis şi au jurat în pădurea Dobrina, din împrejurimile acelei localităti, să lupte prin orice mijloace, cum marturiseşte el în primele pagini ale cărţii "Pentru Legionari" "contra valurilor de vrăşmăşie cari se ridicau ameninţătoare şi dinafara hotarelor".

Pe această linie, în toamna anului 1919, student la Facultatea de Drept din Iaşi, se alătură Gărzii Conştiinţei Naţionale, condusă de muncitorul Constantin Pancu şi în Februarie şi Martie 1920, sparg grevele comuniste declarate la CAM şi la atelierele CFR dela Nicolina Iasi. Corneliu Zelea Codreanu personal, smulge drapelele comuniste ridicate de către grevişti şi le subtitue cu tricolorul românesc. Miile de muncitori desamăgiti şi flămânzi, masaţi de pichetele comuniste în faţa acestor fabrici şi ateliere, sau retras cu respect în faţa pumnului de muncitori şi de studenţi, care le-au sfidat numărul, cu piepturile lor înflăcărate de dragostea de Neam şi de Tara. In acel moment muncitorimea românească a descoperit pe adevăratul luptator pentru dreptatea lui si l'au urmat fără sovaire până la capăt. El a redeşteptat conştiinta naţionala a Românilor într'un moment crucial al existenţii Neamului nostru, şi a aşezat-o "ca o bariera în faţa valului comunist".

Juramantul din pădurea Dobrina l'a împlinit cu prisosinţă până în noaptea de 30 Noembrie 1938, când a căzut ucis mişeleşte, în padura Tâncăbeşti, de streangul camarilei jidoveşti a regelui criminal Carol al II-lea.

ROMANIA 25 POSTA
ROMANIA 50 POSTA

Au fost imprimate două valori de 25 bani verde şi 50 bani albastru. Desenul reprezintă conturul României Mari — luminoasă ca "sorele sfânt depe cer", înlăuntrul căruia apare efigia lui Corneliu Zelea Codreanu. Mai apar cuvintele "ROMANA POSTA — CORNELIU ZELEA CODREANU — 30.XI.1938 — INITIATOR DIN 1919 al luptei anticomuniste.

S'a gravat şi o stampila speciala pentru ziua emisiunei, pe care apare textul: CORNELIU ZELEA CODREANU — DOUZECI DE ANI DELA MOARTE — 30 Noembrie 1938 - 30 Noembrie 1958 — MADRID.

ROMANIA 25 XXV ANI DELA MOARTE 1938-1963
ROMANIA 50 XXV ANI DELA MOARTE 1938-1963 POSTA

(Urmează pag. 14.)

Imboldul nevazut

de Sever Manuceanu

CONFLICTUL arabo-israelian a readus pe covoraşul atât de versatil al opiniei mondiale problema simpatiilor de care se bucură fiecare beligerant în lume. Aparenţele sunt în favoarea Israelului. Presa, Radio, Televiziunea, se găsesc toate în talerul stelei cu şase colţuri. Pe când celălalt taler, al stelei cu cinci colţuri, nu-şi poate permite nici măcar o iluzie de compătimire în ochii mulţimilor.

In mijlocul atâtor manifestări de simpatie pentru un Israel ce face zilnic dovada cruzimei lui faţă de statele siriene sau libaneze o întrebare sbucneşte fară voie: Dece oare atâta părtinire şi dragoste pentru Israel? Dece oare atâta ură şi dispreţ pentru eforturile patriotice ale Arabilor, mai ales când realităţile istorice stau martore în favoarea acestora? Să fie oare influenţa iudaică atât de puternică încât să poată dispune cum vrea de întreaga lume civilizată?

Am tinde să credem reală această ultimă posibilitate dacă conjunctura internaţională ar fi normală şi n'am trăi sub apăsarea permanentă a unui alt pericol. Omul nu-şi dă seama totdeauna că reacţiunile sale sunt determinate adesea de o stare lăuntrică, condiţionată la rândul ei de circumstanţe ce-l depăşesc şi-i scapă.

Indiferent de importanţa mijloacelor de comunicare de care dispun Evreii în lume, de simpatiile ce şi le-au creat peste tot prin intermediul francmasoneriei şi-al relaţiilor financiare, de sprijinul necondiţionat dat de USA, există ceva mai profund, mai visceral, ce împiedecă opinia publică să-şi manifeste sentimentele reale şi-o împinge spre desolidarizare de lumea arabă. Incidenţele mondiale ale conflictului arabo-israelian trebuesc apreciate în lumina unui fenomen psihologic generalizat, ce-şi are rădăcinile în atitudinea subconştientă a omului de a nu accepta comunismul. Vazută sub acest aspect ,manifestarea opiniei mondiale apare mai degrabă ca un desgust faţă de comunismul care manevrează pe Arabi, decât ca o simpatie deschisă şi necondiţionată faţă de Israelieni.

Să ne explicăm. Individul, în genere, nu are atitudini nuanţate. Pentru el, ori e albă, ori e neagră, declarând *"neagră"* orice forma ce i se pare momentan mai dăunătoare, chiar dacă cealaltă formă colcăie de defecte, dar nu-l priveşte direct sau imediat. In cazul în speţă, ameninţarea comunistă printr'o victorie a Arabilor, îi este mult mai penibilă şi neplăcută decât acceptarea nedreptăţilor comise de Israelieni. Logica nu-şi gaseşte locul în judecarea situaţiei. Drepturile unora sau altora dintre beligeranţi nu apar decât sporadic şi incomplect în mintea opiniei publice. Ceeace determină atitudinile n'are niciun raport direct cu realitatea şi evoluţia istorică a ultimelor patru decade. Să încercăm deci a pune lucrurile la locul iar, înainte de a trage o concluzie:

Logic, nu poate exista simpatie pentru o naţiune (cea israeliană) care s'a infiltrat în acea parte a Orientului apropiat în mod clandestin pentru a îngroşa rândurile unei populaţii în detrimentul numeric al alteia.

Logic, nu poate exista simpatie pentru o naţiune ce a întrebuinţat toate mijloacele nepermise, dela expulzare la exterminare, pentru a micşora numărul Arabilor din vechea Palestină.

Logic, nu poate exista simpaţie pentru a naţiune care şi-a mărit teritoriul în toate azimuturile, prin cuceriri nepermise, prin forţă, în detrimentul vecinilor.

Logic, nu poate exista simpatie pentru o naţiune care vizează deschis formarea unui imperiu iudaic, prin distrugerea celorlalţi.

Astfel, tot atât de logic ar fi ca lumea să-şi dea seama că Arabii sunt cei ameninţaţi şi că Israelienii sunt adevăraţii provocatori. Dar logica îşi cântă agonia atunci când vibraţiile vin din străfundul fiinţei, iar nu din imperiul gândirei. Aşa a fost de când lumea şi azi, în ciuda realităţilor crude, joacă în favoarea Israelului.

Când se stă de vorba *"in particular"* cu cineva, se constată cu surprindere că 90 % din cei ce fac caz de această opinie atât de înversunată azi împotriva Arabilor, nu iubesc pe Jidani. Au oroare de ei, îi critică, îi găsesc aroganţi, pretenţioşi, nesăţioşi, o calamitate mondială şi un element permanent de discordie. Nimeni nu uită să amintească că aceştia urmăresc dominarea întregei lumi, că se infiltrează peste tot ca nişte lipitori, că au pus deja mâna pe posturile-cheie în mai multe ţări, între care USA este exemplul cel mai isbitor.

Mereu, în particular, fiecare îşi etalează experienţa proprie, sau cunoştiinţele personale, asupra acestei probleme a jidovimei internaţionale, în termeni extrem de puţin măgulitori pentru domnii în cauză.

Si totuşi lumea tinde a fi de partea lor în acest conflict local cu Arabii. Pare de necrezut, un fel de anomalie de judecată sau de apreciere a situaţiei de fapt. Adevărul, însă, e mult mai simplu.

Să ne imaginăm o clipă că în spatele Arabilor n'ar fi fost URSS, ci Anglia sau Franţa. Jocul simpatiilor ar fi fost altul, iar greutatea intervenţiilor cu totul diferită. Opinia mondială s'ar fi manifestat sub o formă mai echilibrată, iar *"adevărurile"*, *"victoriile" şi "dedesubturile"* n'ar mai fi emanat dintr'un singur isvor, cel jidovesc, cum e cazul astăzi. Cu toată presa şi alte mijloace de comunicare, pe care le au în mână, cu toată greutatea impresionantă a USA-ului etc., situaţia psihologică s'ar fi manifestat sub alte auspicii. Acest Occident, ce cântă osanale Israelului, s'ar fi găsit nestăjenit în străfunduri. Degajat de condiţionarea psiho-politică a pericolului comunist, ar fi avut curajul să aducă în balanţă şi alte opinii şi alte adevăruri.

In nici un caz nu s'ar mai fi realizat această unanimitate falsă în realitate şi periculoasă pentru viitor. Chiar cursul răsboiului ar fi fost diferit. S'ar fi scris abundent asupra caracterului jidovesc şi-a intenţiilor ce urmăresc. S'ar fi vorbit cinstit şi de soarta celor ce-au avut nefericirea să se găsească sub dominaţia nesătulă a Evreilor. Si-atunci, cu toată forţa ocultă ce deţin, lumea ar fi judecat după alte criterii şi, cu siguranţă, s'ar fi manifestat împotriva lor.

Ocazia era însă unică pentru a se pune stavilă indirectă ameninţării comuniste. De data aceasta, cei care începuseră erau Arabii şi în spatele lor se găseau Sovieticii. In munţii Golan şi-'n deşertul Sinaï, se înfruntau tancuri şi arme de provenienţă comunistă cu cele ale Occidentului. Rezultatul înfrângerii sau victoriei nu mai putea fi considerat de natură locală. In ciuda oricăror nedreptăţi şi abuzuri înfăptuite de Israel, acesta trebuia să iasă învingător. Nu se putea trece cu vederea că acest Israel experimenta armele Occidentului. Cu toată forţa, trebuia susţinut.

Iată deci cum s'a format UNANIMITATEA şi, din păcate, iată cum se scrie istoria. Consecinţele acestei încălcări a realităţii istorice vor constitui de-acum înainte cauza permanentă a conflictelor ce se vor repeta între Arabi şi Israelieni. Dar asta e o problemă ce nu interesează opinia publică în acest moment.

Rămâne totuşi un rezultat incontestabil ce spune mult: prin simpatia pentru cauza jidovească, opinia publică nu şi-a manifestat atât antipatia faţă de popoarele arabe (ce sunt în permanenţă teatrul de agresiune al Israelului) cât desgustul şi reprobarea faţă de comunismul ce încearcă să-şi întindă jaloanele prin intermediul acestor popoare. Deci, simpatia pe care presa lumii libere şi omul de rând o acordă unuia dintre beligeranţi din acest colţ de lume nu-i o profundă isbucnire de conştiinţă, o convingere. E pur şi simplu, consecinţa unei conjuncturi politice, în care Israelul a fost destul de abil să nu lunece pe coasta compromisului cu URSS.

Dar asta nu-l poate duce departe. Simpatiile provocate sunt ca barca pe valuri, pe când injustiţiile comise de el, sunt pietre de moară pe care nu le va putea ascunde niciodată. Si'ntr'o zi, imboldul nevazut poate împinge simpatia lumii spre alte orizonturi...

SEVER MANUCEANU

SORISOAREA NOUA

DE VORBA CU NOII REFUGIATI

IUBITE CORESPONDENT NECUNOSCUT

DIN scrisoarea ce mi-ai trimis recent, în dorinţa de a expune părerile unui nou venit (numai trei ani de Occident), am desprins, cu surprindere, un pasagiu care merită o explicaţie publică.

Constatarea că în presa occidentală nu se mai pomeneşte aproape nimic cu privire la ţările captive ,te-a determinat să tragi o concluzie radicală. Spui textual: *"...rezultă clar că nimeni nu se mai interesează de soarta cetăţenilor ce trăesc fără voia lor sub regim comunist, aşa că orice propagandă s'ar face, pentruca cetăţenii români să mai spere într'un viitor mai bun, le poate aduce mai mult rău, decât bine"*.

Dela început trebuie să accentuez că opinia pe care o prezinţi este *pesimistă, defetistă şi anti-naturală*, ceeace nu pledează deloc în favoarea calităţii de refugiat român de care faci caz.

E pesimistă, deoarece pune în evidenţă o situaţie de fapt negativă, e adevărat, din punct de vedere politic) dar care nu traduce decât un anumit aspect al problemei, aspectul oficial al Guvernelor, care se conduc după circumstanţe, interese şi împrejurări. Generalizarea acestei atitudini guvernamentale întăreşte forma pesimistă, dă impresia ca toată lumea a uitat definitiv de existenţa ţărilor captive, ceeace e cu totul fals.

E defetistă, prin faptul că îndeamnă indirect pe Români să nu mai spere într'un viitor mai bun, adică desbărat de plaga comunistă. Astfel de idei nu pot aduce decât nelinişte şi turburare în sufletul celor ce în Tară trăesc cu gândul la momentul acelei mari schimbari.

E anti-naturală, pentrucă opunându-se oricărei propagande —deci oricărei forme de a combate comunismul— opinia dtale nu mai corespunde întru nimic atitudinei pe care trebuie s'o aibă orice refugiat, venit să lupte, iar nu să se procopsească.

Dar ceeace apare ca o adevarată deformare a spiritului ce trebuie să anime pe orice refugiat român, e concluzia netă şi absurdă la care ajungi, spunând ca tot ce s'ar face aici în favoarea celor de acasă pentru a le da acel *sursum corda* necesar propriei lor existenţe sufleteşti, *"le poate aduce mai mult rău, decât bine"*.

Nu-ţi pot aduce injuria de a te considera un provocator. Dar faci parte din numărul celor ce văd lucrurile pe jumătate şi le judecă printr'o prismă deformată. E adevărat că *"binele"* sau *"răul"* pe care-l poate aduce o acţiune e foarte relativ. Depinde de perspectiva momentului, de poziţia individului, de atmosfera locului, s. a. m. d.

Dar în cazul nostru, în cazul dtale, ca fugit de acolo şi dispus dealtfel (cum spui) să iei parte la lupta rezistenţei din exil, concluzia îmi apare cel putin, pripită.

Am să încerc să-ţi explic pe scurt, cele patru puncte fragile, dăunătoare şi neadevărate, pe care le-am descoperit în fraza cu pricina:

1. Spui: *"rezulta clar că nimeni nu se mai interezează de soarta cetăţenilor ce trăesc fără voia lor sub regim comunist"*. Este o afirmaţie gratuită. In primul rând, NOI, exilul luptător, NOI, Românii refugiaţi sau stabiliţi pe meleaguri streine de mai mult timp, nu trăim decât în gândul neamului şi-al desrobirii Tării. Ne interesăm de tot ce se petrece în patrie, luptăm, publicăm, facem tot posibilul ca drama ce a isbit naţiunea română să fie în permanenţă adusă la cunoştiinţa opiniei publice mondiale.

In al doilea rând, o seamă de organizaţii internaţionale, constituite din refugiaţi de dincolo de cortină şi de occidentali conştienţi de pericolul comunist, aduc cu regularitate în presa mondială strigătul desperat al celor ce suferă acolo.

Natural, noi toţi (ca şi cei din Tară) am vrea ca *"interesul"* pentru cei ce trăesc sub regim comunist să se manifesteze şi sub o formă oficială. Circumstanţele nu o permit. Dar aceste circumstanţe se pot schimba dela o zi la alta şi guvernele occidentale pot deveni apărători ai celor din Răsăritul cotropit. Deaceea, opinia publică e pregătită contiunu, pentru momentul când va veni clipa răfuelilor. Să nu se creadă că fraţii din Tară au fost daţi uitării şi lă milioane de ovrei fugiţi din Polonia şi Rusia, colonizare saţi în voia soartei. Trebuie totuşi să se înţeleagă că astfel de *"desrobiri"* cer timp: nu pot fi provocate după voinţa noastră, ci pregătite pe îndelete.

2. Susţii apoi: *"orice propagandă s'ar face (e inutilă)"*. Dacă un refugiat aduce un astfel de argument, degeaba se mai numeste *"refugiat!"* In cazul nostru şi pentru cauza pe care o servim, nu există propagandă inutilă, oricât de slaba şi neînsemnată ar părea la prima vedere. O biata publicaţie lunară, o scrisoare deschisă într'un ziar din Patagonia, un Manifest de cinci linii într'o sală de concerte, o frază spusă cu convingere în faţa unor streini, ORICE SI ORIUNDE, constitue o nouă cărare convergentă spre ţelul urmărit.

Trebuie să se înţeleagă că lupta ce ducem e constituită din astfel de *"bucăţele"* de propagandă, dar repetate, susţinute ,impuse cu încredere şi curaj.

Guvernele occidentale vor fi obligate cu timpul, să ţină socoteala de aspiraţiile celor cotropiţi şi de insistenţele celor ce-i reprezintă în străinătate.

3. Continui, ca un om obosit: *"pentruca cetaţenii români să mai spere într'un viitor mai bun"*. Noi ştim cât de greu să se realizeze acest *"viitor mai bun"*, în condiţiile de azi. Dar oare, dacă noi n'am încerca deloc să aducem acest suflu de speranţă, lumea româneasca din patrie s'ar simţi mai bine? Ar vedea Românii —strânşi în chinga regimului comunist— vreo posibilitate mai prielnică pentru a-şi asigura un viitor mai bun? NICIUNA! Din contra, li s'ar spulbera şi ultima speranţă, aceea de a simţi inimile îndepărtate ale exilaţilor batând la unison cu ale lor.

"Viitor mai bun", în nici un caz nu poate veni dela regimul comunist care, de peste 25 de ani, jupoaie şi chinueşte naţiunea în întregimea ei. Numai prezenţa peste hotare a acestui exil luptător mai poate turna în suflete balsam şi încredere într'o salvare, oricât de îndepărtată ar fi ea.

4. Termini apoi fraza cu cea mai nefericită afirmare: *"le poate aduce mai mult rău, decât bine"*. Această concluzie este una din cele mai greşite şi absurde pe care le poate face cineva în clipa în care, scăpat din iadul schingiurilor comuniste, îşi croieşte un drum în viaţa occidentală, şi'n care întâlneşte acest exil luptător al speranţelor româneşti.

Un trimis al regimului n'ar putea găsi un argument mai periculos decât aceasta afirmaţie. Astfel de gânduri, svârlite în circuitul luptei noastre, nu pot decât să provoace nedumerire, neîncredere în lupta ce ducem şi o seamă de probleme de conştiinţă. Cei ce trebuie să rămână neînduplecaţi şi aprigi în susţinerea cauzei româneşti, se vor întreba în sinea lor: *"Oare nu provocăm nenorocirea a lor nostri!"* E de ajuns pentruca o parte din ei să slăbească vigilenţa şi astfel să treacă fără voie în rândurile celor *"căldicei"*, adică a exilului fără vlagă. Guvernul dela Bucureşti nu cere mai mult.

Să fim lămuriţi, odată pentru totdeauna: Nu există niciun pericol de a le face mai mult rău decât bine celor din Tară. MAI RAU DECAT ESTE, NU POATE FI.

Teama şi groaza, există.

Lipsurile şi necazurile zilnice, există.

Arestările şi teroarea, există.

Schingiuirile şi asasinatele, există.

Ce "MAI RAU" se poate abate peste ţara şi naţiunea română?

Iar dacă am întrerupe şi lupta noastră din exil —în gândul de a pune capăt acestor acte ale comuniştilor— în loc de linişte şi un mai bine general, ar dispare şi singura lumină în negura suferinţelor româneşti: SPERANTA IN LUPTA EXILULUI.

Poate crede cineva că, încetând activitatea exilului, vor înceta atrocităţile comuniştilor din Tară?

Iubite corespondent, ai greşit cumplit numai gândind la o astfel de schimbare în poziţia noastră. De ne-am conforma gândurilor dtale ,ar fi o prăbuşire totală a unei linii de onoare umană, şi-a unei linii de conduită patriotică. Nouă nu ne este permis să delăsăm niciun crâmpei din vigilenţa şi atitudinea ce ne revin, deoarece nu-i vorba de soarta unuia sau altuia. E VORBA DE SOARTA NEAMULUI.

Poziţia exilului se plasează pe muchea destinului românesc, în obligaţia de a-l servi cu orice sacrificii. Nicio acţiune a exilului nu poate face rău celor din Tară, deoarece ei înşişi nu înţeleg altfel lupta în care suntem angajaţi. Tot ce-i suflu şi cuget românesc aşteaptă salvarea dela acest mănunchi de voinţi ce ţin sus făclia patriotismului. Numai intransigenţa noastră mai constitue o stavilă împotriva nolanului de fără de legi de care-i capabil un regim comunist. In clipa în care acest exil nu şi-ar mai îndeplini misiunea de stavilă neclintită, de purtător de cuvânt al neamului oropsit, de răsbunător al mişeliilor comise de regimul comunist, nimic n'ar mai susţine moralul milioanelor de Români încătuşaţi. Nu în gestul nostru de încurajare stă *"mai răul"*, ci în gândul celor ce propun liniştea, tăcerea şi conformismul. Cel ce are urechi de auzit, să audă.

Cu bine şi pe curând.

D. BRAD

Ediție specială

Stindardul

Nr. 124 B., Iulie 1973 — Redaktion: 808 Fürstenfeldbruck, Jägerstr. 17

Mecanismul renegarii

Privesc cu ochi treji de insomnie la abjurările în serie provocate de serviciile psihologice de la București. E de neconceput: atâția oameni au batjocorit o libertate pe care n'au meritat-o. De "dincolo" le forțează, cu metode elementare, mâna și buzele să renege unul din puținele bunuri durabile ale acestei lumi: trecutul care le-a clădit ființa.

Cât de simplu e procedeul. Mai întâi stabilirea "greșelii în doi timpi: 1.° ești vinovat pentru că ai avut cutare opțiune civică politică, 2.° trebuie să simți și să mărturisești public că ești vinovat. Victima este impregnată de sentimentul culpabilității — firește imaginare — până la punctul când aceasta începe să creadă că "nu injustiția lor ci propria sa păcătoșenie e cauza suferințelor sale". Apoi urmează penultima etapă: trădarea de sine ,a prietenilor, a camarazilor, fapt care conduce nu numai la un cerc de fier vicios — acum culpa e *reală* — ci și la renunțări suplimentare. Coborîrea pantei nu mai poate fi oprită. Nenorocitul iese din mediul în care găsise echilibru și siguranță morală: organizațiile, grupările, familiile biologice și spirituale — într'un cuvânt toată armatura existenței sale. Declara public sub semnătură: "mă rup de trecut, îl abjur, nu e al meu!". Procesul a luat sfârșit. Cortina! Biata zdreanță sufletească rămâne singură, bătută de toate vânturile. Trădându-i pe alții s'a trădat pe sine insuși. In trecut nu mai are niciun sprijin loial, iar în prezent cei care l-au captat îl resping și ei rânjind. "Reabilitarea" a fost doar nadă. E complet izolat și îmbrâncit către ultimul conflict: disoluția psihologică prin frică (cf. J. A. C. Brown, *Techniques of persuasion. From propaganda to brainwashing*, Pelican A 604, pp. 279-280).

Priviți la cazurile cele mai tragice (nu le mai numesc). Au trecut "dincolo" cu arme și bagaje pentru bani sau "onoruri". Azi nu mai sunt nicăieri: nici acolo, nici aici. Au anulat trecutul din care au crescut. Nu mai au rădăcini. *Singurul antidot contra contagiunii este constanța in fidelitate, singura tactică — strângerea rândurilor.*

E ceea ce spune atât de limpede și concis ultimul aed hellenistic al vremii noastre, K. P. Kuvafi:

Basileul kyr Manuel Komnenos,
într'o posacă zi de septembrie,
simți că moartea e aproape. Astrologii
(cei plătiți) ai curții gângăviră
că va mai trăi ani mulți.
Și-n timp ce aceștia discutau,
el își aminti de datina străveche părăsită
și din chiliile monahilor
puse să-i aducă vestmintele bisericești,
le îmbracă cu bucuria de a căpătă
chipul umil de preot ori călugăr.

Ferice de acei ce cred,
și asemeni basileului kyr Manuel își
închele viața
îmbrăcați smerit doar în credința lor.

Aici e cumpăna apelor și unica alegere. "Ceilalți"? I-a portretizat și pe ei, de mult, divinul Florentin:

Nu le rămâne nici măcar speranța morții
Iar viața lor oarbă e atât de josnică
încât râvnesc la orice alt destin.
Grația și justiția îi disprețuiesc:
să nu vorbin de ei, privește și treci mai departe.

(Inf. III, 46-51)

Pe culmile descreerarii

Un amic îmi spunea că, în fiecare dimineață, se deșteaptă îngrozit, cu coșmar anticipat, gândindu-se la ce mișelie zilnică îi va aduce poșta ori ziarele.

Azi — 26 iunie 1973 — citesc sub pana unui om pe care l-am respectat pentru marele său talent, pentru discreta rezervă — pe care o credeam pură — niște rânduri demențiale. Când eram student la Paris, sfios și anonim, îl contemplam de departe pe E. M. Cioran, Românul care scria ca Pascal și Valéry. Nu i-am vorbit și nu i-am strâns mâna niciodată. Iți mulțumesc, Doamne, căci cu ce isop ar trebui să mă spăl azi de asemenea spurcare?

Dar iată ce fantasmagorii povestește feciorul preotului din Rășinari, care se declară și ateu și bogomil, lui François Bondy, ziarist germano-austro-ungaro-helveto-francez:

"*Cioran:* Sunt omul cel mai inactiv din Paris. Doar o curvă fără mușterii e mai leneșă decât mine.

Bondy: Se spune că ați avut simpatii pentru ea [i. e. Garda de Fier, varianta românească a Fascismului, sic!].

Cioran: Garda de Fier, din care de altfel n'am făcut parte, a fost un fenomen foarte ciudat. Conducătorul ei, Codreanu, era un Slav autentic, mai mult tipul unui hatman ucrainean. Ucigașii gardiști erau în majoritatea lor Macedoneni dezrădăcinați; de fapt prin ei se exprima mahalaua României. După cum se spune despre cancer că nu este *o singură* boală, ci un complex de boli, așa era și Garda de Fier — un complex de mișcări și mai degrabă o sectă dementă decât un partid. Se vorbea acolo [în cadrul ei] mai puțin de *Deșteptare națională* decât despre splendoarea morții. Românii sunt în general sceptici, așteaptă puțin de la destin. Așa că Garda era, în general, disprețuită de intelectuali, dar psihologic situația era alta. Există un fel de alienație în acest popor profund fatalist. Iar intelectualii, de care pomeneam și care se plictiseau și decădeau la sate cu diplomele lor, se îndreptau [către ea] în mod natural cu bucurie. Garda de Fier apărea pretutindeni ca doctoria tuturor relelor, a plictisului ba chiar și a sculamentului".

(François Bondy, *Gespräche mit* [...] *E. M. Cioran* [etc.] Europaverlag, Wien, München, Zürich, 1972, pp. 110-115).

* * *

N'am de gând să apăr aici Mișcarea Legionară — care își are avocații ei calificați — dar istoricul din mine protestează indignat. De 50 de ani pirueta cea mai facilă și mai remuneratoare constă în a acuza de toate păcatele unul din marile seisme spirituale ale nenorocitului petec de sub cer care rămâne pe veci patria noastră carnală. Vorbesc de asasinate politice cei care își ucid periodic președinții; pălăvrăgesc despre terorism cei care doboară avioane civile și trec prin foc nenorocite sate libaneze de chirpici. Desigur, cât va exista România pe lume nu se va putea vorbi fără pasiune despre Mișcarea Legionară. Acesta este prețul înalt pe care *trebuie* să-l plătească vibrațiile care se situează în epicentrul sufletesc al unui act istoric ce iese din comun. Cine poate scrie *azi* fad și nepolemic despre frații Gracchi ori despre Cicero și pierderea libertăților republicii romane? Cine poate menționa calm proscripțiile lui Octavian? Iar noi, cei cu buze arse de setea dreptății și a libertății de cugetare, putem să nu tremurăm gândindu-ne la rugurile lui Giordano Bruno și Jan Hus, ori la abjurarea impusa lui Galilei?

Audiatur e altera pars — vechi principiu de drept roman nu e valabil Mișcarea Legionară, sortită doar să sângere și sa tacă; el se aplică în schimb generos pentru FRELINO și "partizanii" stângiști de pretutindeni. Premii, note bune și mai ales cecuri grase primesc doar cei care acoperă de oprobii naționalismul românesc. Cunosc foarte puțini istorici cinstiți care să aibă curajul și onestitatea intelectuală de a afirma că fenomenul naționalist din România merită și el un tratament echitabil de vreme ce vorbin "obiectiv" despre căsăpirea reciprocă a Fulanilor, Hausașilor și Iboilor.

Il urez lui E. M. Cioran — care pentru mine a trecut în rândul neoamenilor — să fie citat cu toate onorurile în "Scînteia" și la viitorul congres mondial al iudaismului. De altfel jubilația *kosher* e pe drum. Dovadă stau această prezentare a trotzkistului Bondy (cucu! amicul d'lui Ierunca, moștenitorul filosemitului Lovinescu) și lansarea pe piața USA sub semnătura garantă a unei Susan Sontang.

Și la urma urmei, pentru a încununa o convertire sgomotoasă, nu văd de ce E. M. Cioran nu s'ar tăia împrejur într'o sinagogă din Paris. Bucătica aceea definitorie se plătește cu aur. In plus, cum e obsedat de accidente... medicale, s'ar pune la adăpost igienic de astfel de necazuri, pe care marele stilist le socotește "literare", demne de metafore și de numele său.

E. LOZOVAN

Intre harmalaie si agonie

STATELE Unite ale Americei sunt țara în care libertatea de opinie are o însemnătate nesdruncinată. Omul e liber să-și exprime, singur sau în grup, părerea, opinia politică sau religioasă, protestul sau aprobarea, din moment ce nu aduce nicio pagubă imediată nici societății, nici Statului. Mai mult chiar, aceste manifestații sunt luate în considerație atunci când ascund în ele grăuntele de adevăr ce impune respect și admirație pentru cauza apărată. E vorba de o atmosferă pe care europeanul, deprins cu alte uzuri politice, n'o înțelege și n'o apreciază.

Pentru el, douăzeci de indivizi, plimbându-se în fața unei Ambasade, cu câteva pancarte protestatare și'ntr'o tăcere de mormânt, nu-i decât un "*circ*" ridicol și inutil. Dacă nu s'au strâns cel putin 2000 de oameni cu slogane de-o schioapă, cu megafoane urlătoare si'ncadrați de grupuri înarmate cu bâte, lanțuri de biciclete și căști pe cap, dacă acest puhoi nu dă peste cap cinci-șase baraje de poliție și nu pune foc la o duzină de mașini, CUM să înțeleaga "*opinia publică*" că era vorba de ceva "*foarte serios*"! Chiar dacă a doua zi, numai ziarele comuniste amintesc "*importantul protest de mase*", ce-a lăsat rece și opinia publică și guvernul.

In America, lucrurile stau altfel, iar felul Americanilor de a judeca atitudinea insului în mijlocul societății, ar trebui să fie o lecție permanentă pentru toți cei ce fac caz de justiție, înțelegere și compasiune, fără însă a depăși limitele expresiei verbale. Nu-i vorba, bine-nțeles, nici aici, nici în America, de a îmbrățisa toate cauzele, toate părerile, toate aiurelile ce se pot întrupa într'o manifestație de acest gen. S'ar cădea dintr'o exagerare într'alta. Aici intervine însă forța de discernământ a fiecăruia și respectul uman ce trebuie acordat celui ce —deși mic, singur, neputincios, desconsiderat— îndrăsnește să-și apere un drept sau să-și afirme o opinie, în ciuda circumstanțelor sau adversităților care-l domină și-l sdrobesc. De-aceea, în USA, opinia publică se poate solidariza cu gestul protestatar al unui mic grup de refugiați de dincolo de Cortină și rămâne indiferentă în fața unei manifestații sgomotoase, organizată de cercurile stângiste cu ajutorul a 10.000 de "*protestatari profesionali*".

Ilustrarea cea mai semnificativă a acestei realități americane, ne-a fost dat s'o vedem în lunile August-Septembrie 1973, când s'au produs la New York două evenimente excepționale, deși diametral opuse. Aproape în acelaș timp a avut loc prăbușirea regimului Allende în Chili și greva foamei a românului Virgil Popescu în fața ONU-ului. S'ar putea crede sau spune că n'au nicio legătură, că-s două probleme cu totul diferite și că orice apropiere vrea să forțeze nota. Si totuși destinul le-a apropiat aceste două evenimente sub a formă cu totul neobișnuită.

Pe trotoar, în fața imensei clădiri a ONU-ului, un om singur și-a întins corpu-i firav pe o pătură. Lânga el, o pancartă explica trecătorilor decizia lui fermă de a se lăsa să moară de foame acolo, în văzul tuturor Națiunilor Unite, ca protest împotriva tiraniei comuniste din România și-a lipsei de umanitate a guvernului dela București. Virgil POPESCU, refugiat politic în USA, ceruse guvernului comunist român să permită ieșirea din țară a soției. De luni de zile, un refuz categoric, sub motiv că soția lui nu voia să părăsească țara. Pentru Virgil Popescu, omul singur și desperat, nu mai rămânea decât recursul suprem: sacrificarea propriei vieți, pentru a sgudui sufletele împietrite ale celor dela București sau a termina odată pentru totdeauna cu această agonie.

Tăcut și senin și-a început calvarul, sub vigilenta supraveghere a altor refugiați români, pentru a nu cădea victima vreunui atentat. O zi, două, șapte, zece, trec încet și aspru pentru Românul întins în fața clădirei în care se discută zilnic "*drepturile omului*", "*respectul persoanei umane*" și alte "*supreme libertăți*", frumos aliniate în convenții și tratate solemne...

E adevărat că tragedia lui Virgil Popescu, imagine expresivă a tragediei neamului sub cisma comunistă, n'avea greutatea cerută pentru a impresiona simandicoasele figuri ale reprezentanților Națiunilor Unite. Mai ales că printre ei se găsea și representantul RSR pe care ar fi fost "*inuman*" ca cineva să-l pună în situația de a explica teroarea și lipsa de umanitate a guvernului dela București.

In schimb însă, opinia publică americană nu s'a lăsat impresionată de indiferența acestor demni reprezentanți ai principiilor umanitare și nici de faptul că Românul întins pe rogojina lui protestatară era un om singur. In ochii ei, acest trup istovit, acest suflet gata de jertfă, reprezenta simbolul unei speranțe și gestul ultim al unei demnități încălcate. Mii de oameni liberi au venit să aducă omagiul lor tăcut acestui necunoscut ce punea în balanța morții cei 30 de ani ai tinereții lui.

Ziarele cele mai mari ale Americei, posturile de Televiziune și Radio, Senatul american, tot ce poate fi mai reprezentativ în această parte a lumei, s'a pus în mișcare pentru a susține cauza dreaptă a celui fugit de sub teroarea comunistă. Imaginea suferinței lui a răscolit sufletul a milioane de Americani, în cele 20 de zile cât a durat agonia. Peste tot s'a vorbit de tirania comunistă din țară, de minciuna și amenințarea permanentă care sunt armele de predilecție ale comunismului, de lipsa de milă și înțelegere umană a lui Ceaușescu, de duplicitatea ce caracterizează politica internațională a regimurilor comuniste.

Câteva zile înainte de a fi ridicat în comă și dus inconștient la spital, Virgil Popescu a ținut să spuna un ultim cuvânt. Extragem din această scrisoare în pragul morții, câteva paragrafe:

> "In clipa în care scriu aceste rânduri sunt conștient de faptul că s'ar putea să mai am puțin de trăit... Am numai 30 de ani și mă aflu numai de un an în America, ași putea spune că pentru mine viața deabia acum începe. Dar iată că nu-i așa. Am început să-mi număr zilele pe care le mai am de trăit, iar pe cele care au trecut le numerotez pe un cartonaș pe care-l agăț în fiecare zi de pancarda ce cuprinde pe ea, povestea mea...
>
> "... Iar pentru voi români, ce-ați fost aici la locul grevei și cărora guvernul comunist va continua să vă distrugă familiile și căsniciile, să va ucida pe cei dragi, am un singur cuvânt: LUPTATI. Moartea mea va fi argumentul cel mai real ce vă putea demonstra bestialitatea guvernului comunist dela București...
>
> "... Si'n clipa în care voi muri, ROMANI SA SPUNETI SINCER: VIRGIL POPESCU A FOST UCIS! Sț spuneți tuturor sfârșitul meu. Să știe lumea că am fost victima regimului comunist și a celui care se vrea mare călău în R. S. R."

Dn fericire, Virgil Popescu n'a murit. Pus sub îngrijirea doctorului român Marin e pe cale de recuperare. Sperăm însă ca solidaritatea umană provocată de suferințele indurate să-i aducă și satisfacția unei justiții bine meritate.

Dar numai la câteva zile dupa terminarea acestui protest tăcut, regimul comunist din Chili s'a prăbușit sub greutatea propriei neputinți și incapacități. Pentruca rezultatul nefast al acestei guvernări comuniste de doi ani să nu se transforme într'o adevărată tragedie națională, armata a fost obligată să intervină. Urmările sunt cunoscute, cu toate îndrăsnelile impertinente ale stângiștilor din lumea întreagă.

La New York, în fața aceleași clădiri a ONU-ului, mai multe sute de membri ai organizatiilor filo, cripto sau procomuniste, toți adepți convinsi ai experienței Allende și dornici de a introduce în USA viața prosperă ce a caracterizat cei doi ani de experiență chiliana (sic), s'au aglutinat pentru o manifestație de protest contra militarilor "*fascisti*".

Incadrați de o parte de haitele organizatiei "*Black Power*" (Forța Neagră), iar de cealaltă parte de grupurile organizației "*Hippy Power*", acești bieți terorizați de stânga și-au deslănțuit vacarmul cunoscutelor lor slogane. Intr'o hărmălaie de nedescris, sutele de protestatari inconștienți, și-au exprimat OPINIA sub privirea blazată a politiștilor și surâsul disprețuitor al trecătorilor. Până la urmă, obosiți de atâta urlet, s'au risipit ca prin farmec, convinși că și-au făcut datoria și c'au înspăimântat opinia publică americană prin hărmălaia lor.

In această perspectivă apocaliptică se înscrie toată lupta și tot viitorul neamurilor. Numai prin credință, curaj și forță de sacrificiu pot fi înfrânte nemerniciile celor ce preamăresc numărul și brutalitatea în profida oricărui adevar, dreptate sau respect uman.

Cele două cazuri, petrecute în văzul aceleiași opinii publici, au provocat reacțiuni cu totul diferite celor sperate. Mulțimea mercenară s'a văzut dezaprobată; omul gata de sacrificiu, susținut, încurajat. Dece oare? Pentrucă, în primul caz, se umfla dușmănoasă hărmălaia destrăbălată a unei mase compacte de indivizi înregimentați și condiționați să urle sloganele momentului, ceeace rănea capacitatea de discernamânt a opiniei publice. Pe când, în al doilea caz, omul singur, în agonia morții, aducea ofrandă propia lui jertfă. Si ce poate fi mai impresionant și mai de respectat decât gestul insului ce nu-și precupețește viața intru atingerea unui scop măreț!

Atitudinea lui Virgil Popescu să ne fie învățământ și îndemn de luptă.

Serafim BRATOCEA

Cinci ani mai târziu această emisiune a fost supratipărită cu textul: **XXV ANI DELA MOARTE 1938-1963**. cu ocazia comemorarii unui sfert de veac dela asasinarea lui în pădurea Tâncăbeşti.

Cu acest prilej a fost imprimat şi un carton de prezentare cu textele reproduse alăturat în limba spaniolă.

IN MEMORIAM

DE

CORNELIO ZELEA CODREANU

EN OCASION DEL XXV ANIVERSARIO DE SU ASESINATO

30 DE NOVIEMBRE

1938-1963

MADRID

Un rey perverso, unos politicastros venales y la impasibilidad de los hombres de responsabilidad de entonces frenaron brutalmente el cumplimiento de este gran destino.

Y ahora deberán esforzarse muchas generaciones, en perfecta unión, para construir la Rumania que ellos derribaron.

El pueblo rumano lo sabe, y si hoy día soporta con abnegación la opresión comunista es porque Codreanu supo prepararlos para estos tiempos, los más difíciles de nuestra milenaria historia.

Además, este sufrido pueblo sabe que llegará un día en que, de las cenizas nacionales—como un ave Fénix—, renacerá una Rumania libre y resplandeciente, como un sol en el firmamento europeo.

¡Corneliu Codreanu está y estará siempre con nosotros!

30 de noviembre de 1938

¡Amanecer de niebla! ¡Alba triste de final de otoño, llena de malos presagios!

Al volver de una visita oficial a Francia e Inglaterra, el rey Carol II se detuvo el 29 de noviembre de 1938, en la frontera rumano-húngara, para esperar a que el Gobierno presidido por Armand Calinescu ratificara los acuerdos financieros concertados con Londres y Paris.

En el amanecer del 30 de noviembre, en el bosque de Tancabesti, al norte de Bucuresti, se ratificaron dichos acuerdos, y, como contrapartida, fue convocada la muerte, que se llevó las vidas de catorce auténticos patriotas rumanos, apagadas bajo la presión de los dedos de catorce verdugos pagados para cometer el horrible crimen.

No hubo temblor en las víctimas, ni bajo el frío, ni bajo el peso del hierro que las encadenaba.

Hubo, sí, escalofríos de temor en el alma de los Judas que llevaron a cabo el terrible asesinato. Los catorce cadáveres fueron a parar al fondo de una fosa llena de ácido sulfúrico, sobre la que cayeron toneladas de cemento. Después, silencio. Sólo con el tiempo habrían de descubrirse las huellas del infame fratricidio.

Han pasado desde entonces cinco lustros. Veinticinco años de atroz expiación del pecado cometido, y tolerado. El mundo vacila. El país ha sido mutilado. El pueblo rumano, humillado, martirizado, traicionado y abandonado, ha caído en las garras del anti-Cristo.

El crimen del bosque de Tancabesti se ha pagado con olas de sangre y montañas de sufrimiento. Y es que bajo la lastra de cemento de Jilava no solamente se precipitó el cuerpo inanimado de Codreanu, sino también la conciencia nacional de un pueblo entero, despertada por el único capaz de conducirlo hacia el grandioso destino reservado a los rumanos en la Europa Oriental.

"Crima din pădurea Tâncăbesti a fost plătită cu valuri de sânge şi munţi de suferinţă. Si asta, pentrucă sub lespedea de ciment dela Jilava, nu a fost prăvălit numai corpul neînsufleţit al lui Corneliu Zelea Codreanu, ci şi conştiinţa naţională a întregului popor român, deşteptată de singurul capabil să-l conducă spre marele destin hărăzit Românilor în Europa Orientală.

Un Rege pervers, nişte politicieni venali şi indiferenţa oamenilor de răspundere, din acea vreme, au frânat brutal împlinirea acestui grandios destin.

Acuma, multe generaţii vor trebui să-şi unească eforturile în perfecta unitate, pentru a reconstrui România pe care înaintaşii lor au dărâmat-o.

Codreanu este şi va fi totdeauna cu noi."

(*Urmează în nr. 18.*)

Frescă de Justa Sorici

Români: Vă chiamă Tara.

Schwindeleien einer antideutsch handelnden journalistin

IM Winter dieses Jahres erschien in Garmisch-Partenkirchen zu einem Besuch bei dem Unterzeichneten eine ihm unbekannte Journalistin. Sie stellte sich unter dem Namen Polkehn vor, behauptete eine in Ostpreussen geborene Mutter zu haben und heuchelte, ein sachliches Interesse für die Gedichte des von ihr Aufgesuchten zu empfinden. Einige Monate später veröffentlichte sie in der Ostberliner kommunistischen "Wochenpost" eine Reihe von Hetzaufsätzen. Diese wandten sich gegen die ostdeutschen Landsmannschaften, dabei besonders die Landsmannschaft Schlesien, ferner kollektiv gegen die Angehörigen ostdeutscher Adels- und Grossgrundbesitzerfamilien sowie in diesem Zusammenhang vor allem gegen die Familie der Freiherrn von Richthofen, die Eltern des Verfassers des vorliegenden Hinweises und gegen den Unterzeichneten selbst.

Margot Pfannstiel, so heisst sie nach der Angabe in der "Wochenpost", war also zu feige, in Garmisch-Partenkirchen zu sagen, wer sie wirklich ist und wie sie denkt. Vielleicht fühlte sie sich auch einer offenen Diskussion nicht gewachsen. Nachträglich verwendete sie eine verzerrte Darstellung des Verlaufs ihres Besuches, um den Aufgesuchten gehässig wirklichkeitsfern als einen hochnäsigen Fatzken darzustellen, der seit seiner Jugend immer die Arbeiterschaft verachtet habe.

Ihre Darstellung ist eine scheinselbstsicher überzeugt klingende, im Grunde aber ungewöhnlich primitive Sammlung von als solche leicht unwiderlegbar aufzuzeigenden Fälschungen, Lügen und Verzerrungen. Es finden sich darunter auch solche mit angeblichen, in Wahrheit keineswegs von ihm stammenden Zitaten aus Veröffentlichungen Richthofens, in deren Benutzung Margot Pfannstiel krassen Fälschungen aufgesessen ist. Gleichartige konnten dem polnischen Breslauer Journalisten Bartosz schon 1961 im SCHLESIER unwiderlegbar nachgewiesen werden. M. Pfannstiel stellt auch alle möglichen Falschbehauptungen über die Zugehörigkeit und Verhaltensweise Richthofens in verschiedenen Organisationen der Hitler- und Nachkriegszeit auf, um die betreffenden Lügen zu gehässigen Verleumdungen zu verwenden.

Ferner behauptet sie u. a., Mertschütz, der Heimatort des Unterzeichneten, sei durch die Heimatvertreibung der Deutschen von einer Herrschaft der Familie von Richthofen angehöriger harter Ausbeuter befreit worden. Ebenso unsinnig ist ihre Versicherung, das heutige polnische Staatsgut gehöre den Arbeitern. Da M. Pfannstiel bedenkenlos andere Menschen für wesensartlich so unsachlich hält, wie sie leider selbst ist, behauptet sie wahrheitswidrig, der Unterzeichnete wirke nicht für Freiheit und Menschlichkeit, sondern wolle nur seine Güter in Schlesien zurückbekommen. Bekanntlich hat er aber dort weder ein Gut noch mehrere besessen!

Ein ebenso wahrheitsfern bösartiges Urteil fällt sie über seine Eltern. In Wirklichkeit war aber deren warmherzige, im besten Sinne dieser Worte christlich-soziale Haltung bei allen sachlichen Menschen, die mit ihnen zu tun hatten, allgemein anerkannt. Daher stellt noch in unserer Zeit einer der jetzt in Mertschütz lebenden Polen von Zeit zu Zeit Blumen neben den Grabstein des Vaters des Unterzeichneten. Er begründete das einer als Zeugin unbedingt zuverlässigen Mertschützerin, die ihren Heimatort besuchte, wie folgt:

„Ich weiss, wie anständig dieser Baron immer seine Arbeiter behandelte, auch die polnischen, von polnischen Landsleuten, die das selber erlebthaben". Zur Bergung der Ernte nahmen bekanntlich damals Polen ganz freiwillig Arbeit in Ostdeutschland an, da ihnen das vorteilhafter erschien, als nur in Polen zu arbeiten. Für Frau Pfannstiel aber wurden sie als Sklaven für Deutschland gekauft!

Obwohl der Unterzeichnete international anerkannt und dokumentarisch bewiesen in der Hitlerzeit seine Freiheit und sein Leben im offenen Auftreten gegen böse Taten deutscher Schuldiger aufs Spiel setzte, beliebt Margot Pfannstiel ihn als besonders himmlerhörigen Bösewicht jener Zeiten zu schildern und zu behaupten, dass er als solcher auch am Raub von Museumsschätzen im deutsch besetzt gewesenen sowjetischen Staatsgebiet beteiligt gewesen sei, nachweisbar lauter niederträchtige Lügen. Schon 1936 verbot die Gestapo Richthofen die weitere Leitung des Berufsverbandes deutscher Vor- und Frühgeschichtsforscher, weil er sich für politisch bzw. wegen ihrer Abstammung verfolgte bzw. bedrohte Wissenschaftler eingesetzt hatte.

1936 begann gegen ihn auf Veranlassung Alfred Rosenbergs ein staatliches Disziplinarstrafverfahren mit dem Ziel der Amtsentsetzung, und 1938 drohte ihm Himmler in einem persönlich unterzeichneten Schreiben mit der Einweisung in ein Konzentrationslager. Dennoch wandte sich Richthofen als Reserveoffizier während des Krieges nicht nur gegen die antideutschen, sondern genauső entschieden gegen den ihm bekannt gewordenen Teil deutscher Massenverbrechen, u. a. gegen Himmler. Es ist international anerkannt und dokumentarisch bewiesen, dass er es damals nur dem Schutz durch ehrliebende militärische Vorgesetzte verdankte, weder seine Freiheit noch sein Leben zu verlieren. Aber für Margot Pfannstiel war, ist und bleibt er ein Bösewicht.

Im SCHLESIER ist nicht genug Raum dafür zur Verfügung, um ihre Lügereien, Fälschungen und Schiefdarstellungen im einzelnen zu widerlegen, doch stehen dafür zwei schon vom Unterzeichneten verfasste ausführlichere Tatsachenberichte gegen ihre Hetzberichte zu anderweitigem Abdruck bzw. zum vervielfältigten Versand zur Verfügung. M. Pfannstiel behauptet, ihre Mutter stamme aus Mertschutzei und heisse Haubitz. Einen Teil ihrer Schwindelmitteilungen hat sie angeblich von ihrer Mutter. Sollte dem wirklich so sein, würde die trübe Angelegenheit dadurch um keinen Deut besser.

Was M. Pfannstiel gegen die ostdeutschen Landsmannschaften vorbringt, ist der alte Hut der Hetzschwindeleien gegen die sog. Revanchisten, die aber in Wirklichkeit nie Revanche, d. h. Rache begehrten, sondern für eine echte Völkerfreundschaft sind, bei der die Verewigung der Folgen schwersten Unrechtes sowie die Missachtung des Völkerrechtes und der Menschenrechte keinen Platz finden dürfen.

Bolko FRHR. VON RICHTHOFEN

ECOURI

GLUMA VALVULA LIBERTATII

Când peste sufletul unui neam şi-a întins umbra apăsătoare neliniştea, desgustul sau desperarea, individul îşi caută un derivativ în revoltă, în interiorizare sau în haz. E o problemă de temperament şi circumstanţe. Fiecare încearcă să dea un sens prezentului, acuzând, isbind sau ridiculizând forţele care provoacă haosul şi asuprirea. Sunt, în definitiv, singurele căi prin care îşi mai poate echilibra spiritul şi înfrunta destinul, deoarece omul nu-l făcut să suporte la infinit o stare degradantă şi umilitoare oricât i s'ar spune că-i vorba de o fatalitate istorică sau de o evoluţie dialectică.

Fără îndoială, există o gradaţie în această scară de manifestări împotriva tiraniei politice, a opreliştelor economice şi sociale, a robotizării profesionale sau a standardizării producţiilor intelectuale. Dar dacă situaţia nu îngăduie răsvrătirea făţişe, nici acuzarea directă, nici măcar opinia mai mult sau mai puţin camuflată, omul recurge la ultimul argument ce-i mai poate da o minimă satisfacţie: *ironia* şi *ridiculizarea* celor pe care-i consideră nedemni de respect şi cauze directe ale situaţiei ce-i apasă. Şi-atunci, înfloresc glumele, spuse dela om la om, şoptite la ureche ca un mister plin de adevaruri.

Aceste glume biciuiesc regimul, guvernul, persoanele care-l servesc, mentalitatea obtuză a atotputernicilor zilei, prostia, defectele, greselile celor ce deţin puterea sau se cred stăpânii Ţării: toţi şi toate sunt trecute prin tărbaca acidă a spiritului popular, ce

ECOURI

ştie să pună accentul pe aspectul cel mai vulnerabil. Dela epigramă la anecdotă şi dela ghicitoare la zicală, toate formele de transmisiune orală contribuesc la stabilirea unei tradiţii originale a evenimentului istoric. In duhul auto-ironiei *"să faci haz de necaz"*, aezii moderni ai neamului românesc îşi desleagă baerile imaginaţiei, descriind sub o formă glumeaţă tot ceeace le este oprit să spună sau să afirme altefel.

Ţâşnite spontan din masa poporului, deci autentice şi exprimând fidel starea de spirit ce domneşte, aceste glume crează diversiunea necesară, ce vine să aline, prin râsul ce provoacă, amărăciunea şi umilinţa ce constituesc starea naturală a neamului sub dominaţia feroce şi fără sens a comuniştilor. Mai mult chiar, prin varietatea şi continua lor reinoire, ele stabilesc un fel de echilibru spiritual ce menţine vie speranţa unei schimbări în timp. Astfel, gluma, hazul svârlit în circuitul existenţei celor din ţară, devin o supapă a libertăţii, chiar a eliberării mult aşteptate. Deaceea, toate aceste mici *"hazuri"*, ce circulă prin ţară şi ne ajung şi nouă prin ţări streine, nu le putem privi ca pe nişte simple *"cimilituri glumeţe"*, menite să ne sprijine un zâmbet în colţul buzei. Ele ascund toată drama neamului şi tot efortul subconştient al lumei româneşti pentru a nu se lăsa sdrobită de aparenţele vremilor şi de cruzimea sistemului. Ele ascund o stare de spirit, un crâmpei din clocotirea statornică a poporului împotriva nedreptăţilor ce-l copleşesc. Glumele ce biciuiesc stările din ţară sunt semnificative atât prin conţinutul lor hazliu cât şi prin ceeace exprimă ca protest al celor ce nu se pot manifesta în alt mod.

Dam în continuare câteva din hazurile ce circula în acest moment în România:

"In piaţa Obor, s'a ridicat o enormă statuie, reprezentând un aspect tragic al revoluţiei din 1907: Doi ţărani, istoviţi de foame, cu mâinile legate, stau căzuţi în genunchi cu faţa la pământ. Un altul, tot atât de precăjit, dar în picioare, stă cu mâna stânga ridicată în sus, iar cu dreapta în direcţia celor doi dela picioarele sale.

"S'a ridicat imediat problema interpretării, la care răspunsul n'a întârziat sa fie pus în actualitate: "Staţi, fraţilor! — strigă cel cu mâna ridicată. Nu va grăbiţi! Piata e goală. Nu vă faceţi iluzii! Cu regimul ce ne conduce, ca ăştia de jos veţi ajunge!"

* * *

"La o expoziţie a partidelor comuniste din lume, s'a expus întreaga galerie de figuri ale gânditorilor şi conducătorilor marxişti. Fiecare portret purta numele celebrului personagiu fără nicio altă însemnare. Numai în faţa portretelor lui Lenin, Stalin şi Ceauşescu erau marcate în litere mari şi strălucitoare iniţialele B. T.

"Fiecare comunist ce trecea prin faţa acestor portrete, se inclina profund înainte de a-şi continua drumul. Un ne-comunist occidental, intrigat de această înclinare respectoasă, s'a adresat ghidului ce-l însoţea. Acesta, curtenitor, l-a dus în faţa portretelor cu pricina şi înclinându-se la rându-i, i-a explicat: Lenin - balsoi tiran! Stalin - tiran! Ceauşescu - balsoi turist!"

* * *

"La sfârşitul călătoriei lui Ceauşescu în America, Nixon i-a făcut cadou un metru de ştofă şi spre surprinderea lui nea Nicu, a dat dispoziţie să i se lucreze imediat un costum. In câteva ore costumul a fost gata. Incântat de acest fenomen, nea Nicu l-a rugat pe Nixon să-i mai dea un metru de ştofă pentru a-l croi în ţară. Ajuns la Bucureşti, îşi cheamă croitorul particular şi-i cere să-i facă un costum la fel cu cel american.

"Croitorul măsoara ştofa, se tot socoteşte cum s'o scoată la capăt, dar în cele din urmă îi spune că nu-i posibil să-i împlinească dorinţa.

— Cum se poate! — strigă Ceauşescu. In America am văzut cu ochii mei cum dintr'un metru mi-a ieşit un costum!

— Se poate — răspunde croitorul. Acolo eraţi cel mai mic, dar aici sunteţi cel mai mare."

* * *

Astfel de anecdote — hazlii, dramatice sau turburătoare — circuă peste tot în România, umplând sufletul oamenilor de o satisfacţie nestăpânită. E una din puţinele bucurii ce le mai descreteşte fruntea din când în când. Dealtfel, în crearea şi colportarea lor stă ascuns un întreg proces de răsvrătire lăuntrică şi de neacceptare a situaţiei create de regimul comunist. E o formă de revoltă şi-o afirmare de libertate, pe care guvernul dela Bucureşti, cu toţi sbirii lui, nu le pot controla şi nici interzice.

Odată, se va face un studiu al acestor manifestări, când răul ce macină ţara va fi numai o amintire urâtă. Strânse în ordine, studiate, analizate, vor constitui o probă în plus a desgustului general faţă de regimul comunist de azi. Si se va constata, mai ales, că răsvrătirea lăuntrică şi dorinţa de exprimare liberă s'au manifestat în toate straturile sociale, dela ţărănime la intelectuali şi dela muncitorime la studenţi, ca o isbucnire a întregului neam.

Aceste glume, făcute pe socoteala regimului şi-a celor ce-l servesc, au fost şi rămân valvula de siguranţă a spiritului de libertate pentruca neamul să nu se abandoneze desnădejdei şi fatalităţii.

Ilarie GLUMETU

CARPATII

REVISTA CULTURALA SI DE ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL APARE LUNAR

SUB INGRIJIREA UNUI COMITET DE REDACTIE

★

Redacţia şi Administraţia:
Calle Villanueva, 43 - Teléf. 276 46 40
MADRID (España)

Correspondenta:
Apartado 9.283 - MADRID (España)

★

Abonamente:

Anual	20 $ USA
De susţinere	40 $ USA
Expedierea Avion plus.	5 $ USA

Impreso en Marsiega, S. A.—E. Jardiel Poncela, 4.—Madrid-16.—Es manuscrito.